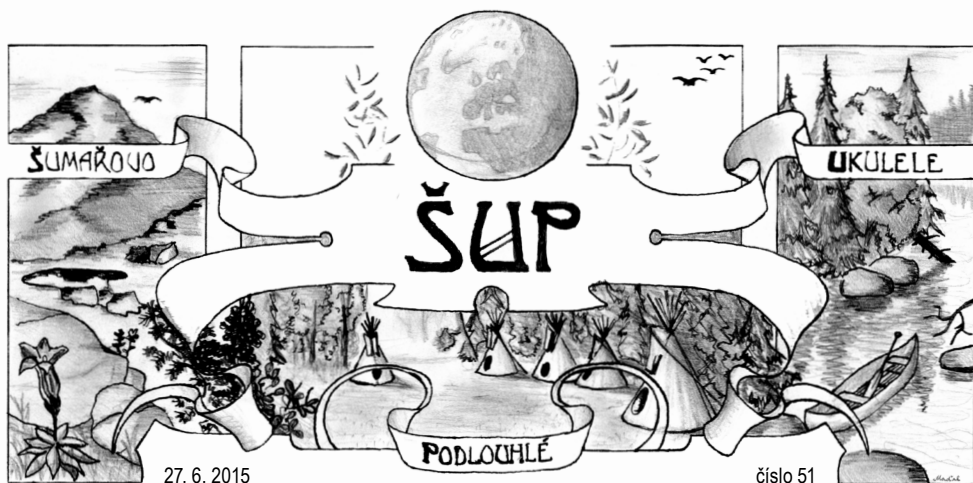

Obsah

Kronika

Zimní tábor 2013/14	3
Puťák do Norska a Švédska	5
Rohličí družinovka – cyklo	6
Podzimní voda – Otava	8
Podzimní tábor v Provoďině	11
Výprava do Jelenců	13
Zimní tábor	14
HaPo výprava	15
Pololetky v Desné	19
Družinovky Rohlíků	21
Otevírání studánek	24
Velikonoce na Petrášce	25
Jarní voda I. – Lužnice	30
Jarní voda II. – Ohře	33
Jarní sraz s Ginkgem	35

Náš ŠUP

Ze starých kronik	38
Rébusy	40
Jak se starat o své běžky	41

Bublina

Vymysli vtipný text do bubliny, napiš na kus papíru, podepiš a vhod' do obálky (na nástěnce v klubovně).

Nejlepší text otiskneme v příštím Šupu.

Hádanky

Do domečku oknem vzele,
pak se s ostatními sveze.

Má to velkou hlavu, na hlavě korunku
a stojí to na jedné noze. Ani ve dne, ani
v noci to nespí a přece jiným spaní dává.

Šije mokrou nití,
k zemi nebe stahuje,
když dojdou nitě,
tak se odstěhuje.

Řešení (logických hádanek)

Vážení kuliček

Máme 9 kuliček z nichž 8 je stejné hmotnosti a 1 odlišné (menší). Dokážete na rovnoramenných vahách na dvě vážení určit, která z nich to je?

Krabice s kuličkami

Máte tři krabice plné kuliček. Jsou označeny nálepkami - 'bílé', 'červené', 'bílé a červené'. Ty označují barvu kuliček, co jsou v krabicích. Jednoho dne Vám někdo nálepky přemístí tak, že žádná není správně. Pokud se nepodíváte do krabic, kolik musíte vytáhnout kuliček, abyste mohli dát všechny popisky správně?

Vážení kuliček: Rozdělíme kuličky na 3 hromádky a dvě z nich dáme na váhy. Pokud jsou váhy v rovnováze je kulička ve zbylé hromádce, pokud nejsou, pak je kulička v té lehčí (nečekané). Z hromádky, kterou jsme vybrali, poté vezmeme dvě kuličky a postup opakujeme.

Krabice s kuličkami: Stačí jen jedna. Vytáhneme kuličku z krabice s nálepkou 'bílé a červené' - řekneme že je červená. Pak krabice musí být plná červených (kdyby tam byly i bílé, pak není nálepka špatně).

Krabice označená jako 'bílé' musí být tedy obojetná (červená je zabráná a bílá by byla správně).

A na třetí krabici zbyvá nálepka s nápisem 'bílé'.

Pokud vytáhneme bílou, řešení je prakticky totožné, jen naopak.

Zimní tábor 2013/14

26. prosince 2013 – 1. ledna 2014

Tento zápis měl být uveřejněn v ŠUPu č. 50, ale jak už to bývá, nalezla jsem ho přesně ve chvíli, kdy časopis ještě nebyl vytištěn, ale už do něho nešly přidávat další příspěvky (nebo přesněji řečeno: kdybych o to Petru požádala, vystavovala bych se nepřiměřenému nebezpečí).

S tvorbou tohoto zápisu mi měl pomáhat Bobeš, jenže ten mi po dlouhém snažení dodal přesně třináct slov (včetně nadpisu), a tak budu muset svou paměť namáhat sama.

Už nevím přesně, jestli jsem na zimák přijela o den nebo o dva pozdějš, co ale vím přesně, je, že mě čekalo zklamání: domněnka, že v našem údolí je sníh snad i v létě, byla mylná - tentokrát ani tady nebyl. Teda byl. Asi tak dva až tři sněhy tam ležely, jak kdosi počítal.

Když jsem přišla do týpka, tak na místě, kde měla být moje postel, ležela zásoba dřeva a všichni se tím chlubili. Maďal zrovna zašival vchod, který prý roztrhl Kuleho nepozorný batoh. (Neslezl Kulemu ze zad, když tento šel dovnitř.)

S tím sněhem to bylo fakt špatný. Zimák byl překřtěn na teplák. Následující den jsme se rozdělili na skupinky a každá si zvolila jiný program. Já jsem s Maďalem odvážně vyrazila „na běžky“, večer se totiž prý ještě dal objet skoro celý Malý Schengen. Maďal si půjčil Kotulovo lyže a užíval si je na tom kamení a jehličí, co místo sněhu zbylo, snad ještě líp než Kotul (Ten na nich před x lety dojel z Dívčích hradů až do metra s tím, že kdyby nebyly poškrábaný, bylo by mu líto je vyhodit. Což naštěstí ještě neudělal.). Já jsem měla nové lyže a asi tak padesát-

Kotul nadává na počasí

krát jsem je sundala a zase nazula. Výlet byl ale pěkný a málem se nám i povedlo se ztratit.

Večer přijel Ondra a vařili jsme kuře na kari. Honza přivezl skvělý mega-super-bomba chleba, který byl kulatý a měl asi 40 cm v průměru, tak nás napadlo z něj udělat dort. Střídala se v něm hermelínová a salámová patra a navrch měla přijít ředkvičková svíčka, ale někdo ji zasyzlil.

Další den jsme jeli do Ramzové (i s dortem) a vydrápali se nahoru po sjezdovce (i s dortem) a nahore na hřebenech bylo krásně (s dortem).

Navštívili jsme Šerák a Keprník a skoro všude se dokonce dalo jet na lyžích! Ty největší krkolamy si ovšem sjel jen Maďal a Kotul. Na závěr jsme si vychutnali svižnou chůzi dolu po sjezdovce (někteří sjezd) a vlak jsme stihli tak, že by na nás byl Ahalbert hrdý.

Na Silvestra jsme udělali pěšovýlet a večer dorazila návštěva, která byla moc milá a jejíž část dokonce hrála na kytaru. Maďal vyrobil z kýblu od müsli basu, ale nevydržela bohužel moc dlouho. Večer kupodivu nepřišel nikdo z baru. Jinak se ale skoro dá říct, že kolem nás každý den proudily davvy turistů. Maďal udělal dvě komentované prohlídky týpka a pak jsme se domluvili, že musíme příště nad vchod pověsit cedulku „rezervace“, případně „nekrmit“.

Prvního jsme usušili a sbalili týpko, mezitím jsme taky probrali trable s rušením bankovních účtů, zkritizovali cenu másla a snědli poslední chleba a pak jsme vyrazili na vlak. Už si ani nepamatuju, jaké komentáře pronesli ohledně našeho oděru průvodčí.

Myslím, že mi někde jeden den vypadl. Nevadí, holt ho zase přidám v nějakém dalším zápisu.

100nožka

Chlebový dort

Put'ák do Norska a Švédska – Rago + Padjelanta

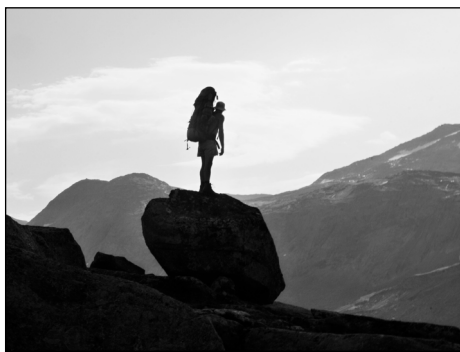
30. července – 16. srpna 2014

V osmi lidech (Tatouch, Kule, Maďal, Horác, Petr, Robin, Martin, Falda) jsme podnikli dlouhou cestu za exotikou, tentokrát celkem pohodlně dálkovými a lehátkovými vlaky.

Vlakem jsme jeli do Fauske, pak kousek busem (už sama cesta vlakem s nádhernými výhledy na norskou přírodu byla moc pěkná). Pěšky jsme od fjordů stoupali do národního parku Rago k vodopádům a plesům, pak přes hranici do Švédska a kolem jezera Vastenjaure a podél řeky Lule (Luleälvi) k přehradě Akkajaure. Odtud (z Ritsemu) budem do Golivare a vlakem přes Stockholm a Kodaň domů.

Čtyři dny na cestách vlakem a mezitím devět dní v pustině: krásné hory a planiny, plesa, horské řeky a vodopády. Naprostá pustina, průzračná voda a občas sobi či losi (6 dní jsme neviděli cizího člověka).

Tatouch

Viděli jsme krásné hory a planiny, plesa, vodopády a také soba a losa (ta druhá fotka je ale Maďal)

Rohlíčí družinovka – cyklovýprava v Brdech

20. září 2015

Rohlíkům nejspíš během Velikonoc kolečka přirostla, a tak je největší šanci dostat je ve větším počtu na výpravu jedině uspořádání cyklovýpravy. Protože v pátek byl kec, odstartovali jsme sobotní cyklovýpravu už v klubovně, kde všichni účastníci přespávali. Začali jsme přesunem na Smíchovské nádraží a pak vlakem do Svojkovic. Odtud jsme to vzali na Dobřív a kousek za ní vjeli do vojenského prostoru v Brdech.

Po vyšlapání prudkého kopce se bavíme o blízkých rybníkách. Oliver se válí na zemi uprostřed silnice.

Věšák: „To se budeš divit, až tudy pojede tank a přejede tě co?“

Oliver: „Ale já nemám plavky.“

Projíždíme skrz lesy a zastavujeme u rybníčku poblíž Dolejšího Padrtského rybníka. Odpočíváme, Rohlíci blbnou s kuličkama bodláků, Kule, Honza a Věšák se odvážně koupou. Taky obdivujeme rozvaliny pod hrází rybníčku – nejspíš jde o nějaký starý mlýn.

Vykoupání (někteří) pokračujeme přes hráz Padrtského rybníka a o něco dál na louce obědváme a válíme se v ještě pěkném počasí. To ale nevydrží dlouho. Po obědě ujedeme několik kilometrů, když nás přepadne pořádný slejvák. Sedíme pod stromem natlačení k sobě, schováváme se pod několika málo pláštěnkami a doufáme, že nám nepromoknou spacáky v brašnách. Po přibližně půl hodině déšť ustává a my můžeme pokračovat v jízdě. Jedeme kolem Pilské přehrady do

Většina fotek z této výpravy je rozmazaná...

Obecnice a dál do Trhových dušníků, Píčina a Malé Bukové.

V jedné z vesnic, kterými projíždíme, stojí v zaparkovaném autě pes, štěká a vrtí ocasem.

X'anda (považuje psův ocas za hadr): „Proč tam pořád utíraj to okýnko?“

Kousek za Malou Bukovou si nacházíme pěkné místo v lese a táboříme. K večeru děláme Miláno. Na nějaké delší posezení u ohně to není, protože zase začíná pršet.

Ráno balíme a vyrážíme do obvyklých míst nad Dobříší. U Knížecích studánek odpočíváme, bereme vodu ze studánky a všichni jako posedlí hledají houby (kterých je tu opravdu hodně). O kus dál klasicky vyšlápneme krpál k červené značce – někteří to zvládají na kole, zbytek sesedá a tlačí kolo pěšky. A už jedeme tradiční cestou přes Vrážky a Červený kříž na Skalku, kterou objíždíme. Za Skalkou potkáváme u silnice dva cizince-houbaře. Prý mají někde auto a neví, kudy k němu. Kule s Tatouchem jim radí a podivují se nad jejich počínáním. Nakonec je opouštíme – snad jsou díky znalostem Tatoucha a Kuleho moudřejší. Nad Řitkou nás opouštějí Hon-

za s Vynlem – jedou rovnou do Měchenic. Taky nás opouští Tatouch, který se jede ještě kamsi podívat. My ostatní pokračujeme zkopce do Všenor a podél trati do Černošic, kde se chceme zastavit v Kuleho oblíbené cukrárně. Ale ouha, cukrárna je zavřená. Tak sedíme venku, dojídáme vlastní zásoby a čekáme na Tatoucha. Pupík mě znervózňuje požíráním bobulek tisu. Ale co, aspoň projednou neotravuje ostatní. Po Tatouchově příjezdu pokračujeme na nádraží v Černošicích, kde si u Hájků dáváme zmrzlinu. Posilnění jedeme do Radotína, kde se dělíme na dvě skupiny, podle břehů Vltavy. Tatouch bere Pupka s Oliverem po levém břehu na Smíchov. Klaxon, X'anda, Kule a já jedeme po lávce pod Pražským okruhem na pravý břeh a po zbraslavské cyklostezce přijíždíme do Nuslí a rozjíždíme se každý vstříc svému domovu.

Věšák

...berme to jako umělecký záměr

Podzimní voda – Otava

26.–28. září 2014

Kdo tam byl: Kule, Tatouch, Věšák, Maďal, 100nožka, Kotul, Vrápenec s přítelkyní, Hyp, Terka, Marijánka, Vinyl, Geo, Vabuk, Kiki

Sešli jsme se na Knížecí. Trochu nás překvapil Geo, který (maje na zádech místo loďáku batoh) se ptal, „jestli pojedeme někam, kde bude blízko voda.“

Když dorazila i Marijánka, bylo na čase nalézt do autobusu, najít svá zamístenkovaná sedadla a vyrazit na cestu. Setmělo se. Pulcům se cesta zdála dlouhá. Pořád se ptali, jak dlouho to ještě potrvá a kdy tam budem. Vabukovi se pak zřejmě zdálo, že se mu od Kuleho dostává málo jasných odpovědí. Já jsme si nevšimli, že se beze slova zvedl a odešel kamsi dopředu. Vzápětí se po celém autobusu ozval skrz rozhlas pan řidič: „Prosím vás, už mi je sem neposílejte. Prý kam jedu a jak dlouho tam po-

jedu. Já nevím! Dělá, co můžu. Už mi je sem neposílejte.“

Vinyl se zase pořád dožadoval Kulecí odpovědi na otázku: „Kolik tropik bude na jednoho.“ Když jsme dojeli do Sušice, zjistili jsme, že nám ujel autobus. Vyrazili jsme tedy pěšky podél řeky a nakonec jsme se rozhodli utábořit v lesoparku, vedle altánku a houpaček. (*Věšák: U jezu v Dlouhé vsi.*)

Ráno bylo trochu hektické – v sedm jsme museli vstát, sbalit loďáky a utíkat na autobus do Radošova. No, aspoň nás žádný ranní sportovec nepotkal, jak tam vyspáváme. (*Věšák: To není tak úplně pravda – když jsme balili, tak kolem nás projel minimálně jeden cyklista.*)

Setkali jsme se s ostaními a s loděmi a vyrazili jsme.

Plavba byla fajn, jedinné, co nám trochu chybělo, byla voda. Já jsem do své lodě prorazila díru, kterou bylo téměř vidět

skrz. Nejzajímavější zastávkou plavby byl potom jez, jehož půlka byla uzavřena jakýmsi gumovým nafouklým polštářem. Chvilí jsme na něm blbli a skákali a celou legraci pak zakončil Vrápenec, který se se svou lodí přiblížil k jezu pozadu (obhlédnout terén) a v kritickém okamžiku zjistil, že už to nevypádluje zpátky. Jak přesně jeho splutí jezu vypadalo a jak ho za to odměnil jeho háček jsem bohužel neviděla, mám to jen z vyprávění. *(Věšák: Jez byl rozdělený na dva stupně, takže vrápenec se, ve snaze to vyrovnat, zřítíl bokem z toho prvního, což vedlo k naražení pár pozadů. Protože bylo málo vody, tak se ale mohl v klidu postavit a loď, která tam zůstala stát, sešoupnout z druhého stupně.)*

Nutno podotknout, že časový rozvrh soboty byl značně netradiční. Šmíd píše, že ti, co vyjíždí na vodu před dvanáctou, nejsou vodáci, ale přízraky. My jsme se před dvanáctou utábořili. Shodli jsme se, že nás

Cestou zpět jsme vyzkoušeli, kolik lidí by mohlo bydlet ve vykotlané lípě.

Kotul

další kodrcání přes kameny zas tak neláká a že půjdeme radši pěšky. Vyrazili jsme tedy na výpravu přes zorané pole. *(Věšák: Cestou jsme ještě prošli kolem onoho gumového jezu, Magyal přešel po kladině přes náhon a Kotul málem rozbil ovládání hráze.)* Nechtěně jsme však udělali malé kolečko a po hodině jsme se objevili opět pár stovek metrů od tábořiště. Další pokus už byl plánován pečlivěji a podařilo se nám dosáhnout cíle – kopce, jehož jméno bylo myslím Mouřenín. *(Věšák: Pod kopcem jsme ještě obdivovali příjizďdžící armádní auta – Rohlíky a Pulce bylo obzvlášť obtížné odtrhnout.)* Na jeho vrcholu jsme si prohlídli kostelík, hřbitov a kostnici, snědli Skittlesky a začali se trápit indonéským hlavolamem.

Posledním dobrodružstvím bylo přebrození řeky u tábořiště (cestou tam jsme totiž šli přes most). Dívčí části výpravy se nechtělo do studené vody, což ostatní odsoudili jako změkčilost, na kterou neboudou brány ohledy – kromě gentlemana Maďála, který vzal loď a dojel pro nás.

Večer byla krásně jasná obloha plná hvězd, tak jsme propalovali oblohu Kuleho dábelským zeleným laserem a učili se souhvězdí.

Ráno bylo úchvatné. Nad loukou se vznášely chuchvalce mlhy, do nichž pomalu začínaly pronikat sluneční paprsky. Na-

snídání a zabalení jsme opět pokračovali v plavbě - nutno podotknout, že bylo skoro tolik, v kolik jsme předchozího dne končili. Na oběd jsme zastavili u jezu, kde bylo zaparkované krásné červené autíčko se sluncem vyhrátou karoserií (na kterou jsme si vděčně připlácli prochládlé dlaně a chodidla). Na střeše auta byla poutací cedule s názvem nedaleké hospody a velkým písmem vyvedeným nápisem: „Akce: Kup 3, zaplať 3!“

Protože pěkně svítilo sluníčko a nám se nechťelo zpět do studené vody, váleli jsme se chvíli na břehu. Jen někteří ještě blbli na vodě - vyjížděli jez. Kotul s Vabukem se prý cvakli. (*Věšák: Ano, cvakli. V jednu chvíli jsme viděli oba v lodi, no a o chvíli později už byla loď dnem vzhůru. Chvilí jsem si mysllel, že Kotul Vabuka někde vysadil, ale ten se pak vynořil vedle - takže jsme se ani nestihli leknout.*)

Potom už byl čas dojet pár kilometrů dál, kde větší část výpravy vystoupila do kopřiv a šla na vlak do stanice Žichovice. (*Věšák: Zbytek zatím splavil loď o něco níže po proudu, kde jsme počkali na Vrápence s autem, naložili loď a odvezli je do Prahy i s kartičkami a se*

Ráno

sušenkama do vlaku.) Při přelézání železničního náspu jsme zahlídli dlouhatanánskou užovku. Na nádraží jsme se převlíkli a využili dobrodiní mladé výpravčí, která nás pustila do své kanceláře na záchod a nabrat si vodu. Jen byla trochu zmatená - když se jí Kule ptal, kudy že jede ten spoj na Prahu, odpověděla: „Tady - po kolejkách.“

100nožka
(*Přepsal Věšák*)

Bylo tak málo vody, že jsme šli raději pěšky

Podzimní tábor v Provodíně

24.–28. října 2014

Účastníci: Honza, Pupík, Kristián, X'anda, Vinyl, Gabča, Oliver, Kiki, Vabuk, Prokop, Věšák, 100nožka, Křeček, Magyal, Tatouch, Kule, Hroch, Všeťečka.

Po delší době se nám podařilo jet do Provodína. Noční cesta k chalupě proběhla bez přátelského setkání s místním skotem. Bohužel vyhýbat se kravincům potmě moc nešlo. Zabydlujeme chalupu, Hrochovi se zabydlují u krbu, většina spí nahoře na jakémsi balkonu nad krbem. Jako obvykle umísťujeme nad krb soušku – kládu, na které visí turecký kotel na vaření čaje. Letos máme zásoby mouky, vajec, droždí a kypřicího prášku pro pečení závinů a jiných sladkostí v troubě. Hra letošního podzimáku je lehce paleontologická. Úkolem bylo najít různé fosilie zvířat z úlomků pak sestavit portrét zvířete. Podobu zvířete a jeho vlastnosti (např. čím se živilo, kde žilo) měli vědci obhájit při veřejné obhajobě

svého objevu. Dozvěděli jsme se o nových, velmi zvláštních zvířatech. Vydáváme se na několik výprav, například na Lysou skálu (419 mnm), kde využíváme velký oddílový triedr. Celodenní výpravu na Bezděz spojujeme s orientákem v okolí. Popojedeme vlakem z Jestřebí do zastávky Bezděz. Závěrečná cesta na Bezděz po křížové cestě je opravdu náročná a musíme tam vytlačit i Všeťeččin kočárek. V této disciplíně se osvědčil Honza. Vydáváme se na prohlídku hradu. Kristián dřepuje na věži za své slovní projevy. Nakonec se sejdem na lavičce, kde se konečně dáváme do jídla. Musíme se však přesunout na místo startu orientáku pod hradem. Orienták připravuje 100nožka s Maďalem. Postupně vybíhají dvojice nebo jednotlivci. Jako obvykle zase někoho hledáme, naštěstí je každá skupina vybavena mobilem, a tak se nakonec najdeme. V cíli bylo třeba z písku vyhrabat fosilní zbytky nějakého zvířete. Jdeme pěšky na vlak do Doks, někteří se roz-

Gabča a Vabuk na kopci Panna

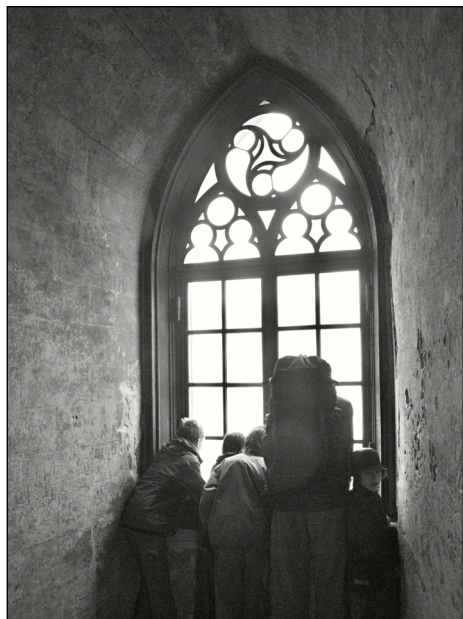
hoduji pro pěší cestu až do Provodína. Křeček jde s námi na vlak do Doks, ale v Doksech se rozloučí a jede do Prahy, protože musí další den do práce. Někteří z nás ještě risknou koupel pod studenou sprchou na zahradě.

Poslední den proběhne ve znamení úkladu. Jdeme do Starých Splavů. Ještě před odchodem proběhne vyhodnocení paleontologické soutěže. Jako odměnu si odnesli paroží soba, kost z prehistorického jeskynního medvěda a další kosti.

Cestou jsme pozorovali dalekohledem muflony a krávy. Krávy nakonec sledovaly nás. Jejich pobíhání a snadné přeskakování plotu nás mírně znervózňovalo. Cestou fotíme, je nádherné slunečné počasí. U Máchova jezera, které je mírně vypuštěné, prozkoumáváme pobřežní rákos. Někteří průzkum provádí tak důkladně, že by bylo lepší nazvat to exploatací suchého rákosu.

Od Máchova jezera po najezení odcházíme na nádraží, kde nám zbývá ještě čas na vyhození rakouskouherského vyúčtování.

Kule

Tatouch ráno u týpka

Týmy měly za úkol vymyslet vlastního dinosaura

Věšákův zápis

Na podzimní tábor jsme se letos vypravili opět do Provodína. Společnost nám během pobytu dělal Hroch s Všetečkou a dětma, které se, společně s Kristiánovým telefonem, staraly o brzké ranní budíčky.

Legenda podzimáku se nesla v duchu paleontologickém. Účastníci za své výkony získávali různé fosílie, z nichž na konci sestavili a řádně před komisí obhájili podobu tvora, kterému kosti patřily. Musím říct, že takové tvory ještě nikdo neviděl.

Při výletech po okolí jsme samozřejmě nezapomněli nejen na nedalekou Lysou skálu, ale tentokrát jsme si troufli i na hrad Bezděz. K hradu se přibližujeme vlakem, cestu nahoru zvládáme i s kočárkem malé Johanky (hlavně díky Honzovi) a následně si užíváme prohlídku se zamlženým výhledem z věže. V lese pod hradem nám mezitím Magyal se Stonožkou staví orienták, při kterém se pak půlka dětí ztrácí. Po nalezení účastníků i všech zahrabaných fosilií se část osazenstva přesouvá na vlak zpět. Ti odvážnější jdou celou cestu do Provodína pěšky.

Večery trávíme tradičně mačkaním se u krbu, hraním deskovek všeho druhu a letos také pečením a následnou konzumací závinů a jiných dobrot.

Věšák

Výprava do Jelenců

15.–17. listopadu 2014

Kec

Na kecu jsme jako obvykle hráli hry. Šli jsme spát asi tak v 10 hodin.

První den

Vyrazili jsme ráno z klubovny na tramvaj, která nás dovezla na Smíchovské nádraží.

Jeli jsme nejdříve rychlíkem a přesto, že jsme měli místenky, tak jsme byli rozházení po celém vagóně. Pak jsme přestoupili do motoráčku. Vystoupili jsme v nějakém městě, tam jsme se šli podívat do dolů. Prohlídka byla velice pěkná a velmi obsáhlá, jak na dějiny tak na technické věci.

Po tomto zážitku jsme poobědvali u rybnička. Největší zábava Matěje a Gea bylo házet kachnám vlastní chleba. Také jsme zjistili, že jsme nechali šunku v klubovně v lednici.

Když jsme byli občerstveni, tak jsme zahájili výstup na kopec, kde byl zámek. Tam si to někteří prohlédli a nebo si koupili oplátky.

A zahájili jsme pochod do chalupy. Cestou jsme často odpočívali, a tak nám cesta trvala celkem dlouho, zkrátka jsme dorazili až za tmy. Zatopili jsme v peci a rozdělili si postele a práci. K večeři bylo maso s rýží. Kule ji trochu upravil, což někomu úplně nevyhovovalo, ale bylo to jinak výtečné. Večer jsme hráli různé stolní hry. No a pak už jsme šli spát, v noci bylo trochu chladněji, ale dalo se to vydržet.

Chalupa v Jelencích

Klíče, které si autor zápisu v Jelencích zapomněl

Druhý den

Ráno jsme si rozpekli záviny na peci. Poté jsme vyrazili na výlet, často jsme si dávali pauzy, skoro na každé se rozpoutala šišková válka. Hrála se trojnožka, na stejném místě jsme si pak dali oběd. Po dalším pochodu jsme si zahráli kolíky. Ještě byla nějaká hra v lese. Na další zastávce jsme dostali mapky a běželi jsme menší orienták. Pak jsme vyrazili do chalupy. K večeři bylo dobré miláno. Večer se hrál poštovní kurýr a taky osadníci. Šlo se spát stejně jako den před tím.

Třetí den

Ráno Kule většinu z nás naštval, poněvadž místo poryče byly topinky s máslem. Když jsme dojedli, tak jsme zase postupně vyrazili, tentokrát už na větší orienták. Všichni až na Gea s Matějem dorazili zpět. Ti dva přišli asi za hodinu a půl, když se je Věšák s Tatouchem vydali hledat. To už měli všichni sbaleno, zametlo se a uklidili jsme chalupu. A vyrazili jsme na autobus. Šli jsme jen asi 8 km, takže se to dalo, ale stejně jsme svačili déle, než se počítalo, a autobus nám ujel. Tak jsme si počkali asi půl hodiny na další, přijel úplně plný, ale vmáčkli jsme se tam a jeli do Prahy. Na Smíchově jsme se rozešli.

Mně se výprava líbila.

Bohoušek

Zimní tábor

26. prosince 2014 – 1. ledna 2015

Na rozdíl od loňského roku nás čekalo zimní počasí a dokonce i nějaký ten sníh. Jedeme v sestavě Tatch, Maďal, Kule, 100nožka, Kotul, Honza, Hyp a Bobeš. Sněhu je sice málo, ale lyžovat se dá. Teploty na rozdíl od loňského zimáku jsou výrazně zimní.

Zastavujeme se i u Jírovce a Turba v Petříkově, kde jsou ubytování v penzionu. Turbo, Jírovec, Honzík a Kuba se na oplátku zastavují u nás v týpí. Nakonec však nepřespí v týpí a vyráží na vlak do Ramzové. V tůňce se každý den myje jen Maďal. Bobeš se raději myje v bazénu v České Vsi, kam, jako každý rok, jede-

me. (Honza, Bobeš a Kule). Hyp mezitím podniká výpravu k Nýznerovskému vodopádu. Objevujeme i cestu od Paprsku do Petříkova a následně do Ostružné na vlak. Z Ostružné do Horní Lipové jet vlakem a pak nahoru k týpí. Tato cesta je použitelná i pro výpravu do bazénu. Před Silvestrem nás opouští postupně Hyp s Bobešem a Kotul. Na Silvestra přijíždí 100nožčiny rodiče. Před půlnocí vyrážíme na vyhlídku za horním lesním barem. Je z toho docela povedená akce. Bohužel počasí se opět mění a začíná pršet. První den roku trávíme balením týpí a přesunem na nádraží.

Kule

Letos bylo sněhu dost

HaPo výprava do lesů „Zdaravášových“

23.–25. ledna 2015

Účastníci: Hyp, Terka, Mariánka, Kryšp a Kule. Po delší době se podařilo domluvit HaPo výpravu. Na kecu jsme se domluvili na termínu a místě. Zachtělo se nám do lesů „Zdaravášových“. Tedy lesů vojenských nazývaných Zdaravášovými podle Krhútské kroniky. Odborně se oblast nazývá vojenský újezd - VVP Brdy.

Jedeme v pátek pozdě večer do Hořovic. Vlák má menší zpoždění a navazující autobus do Zaječova ještě větší zpoždění a tak se bez problémů večer kolem 21 hodiny zabydlujeme ve stanu asi 2 km za Zaječovem.

Ráno se nám nechce vstávat a dospíváme spánkový dluh z celého týdne. Uvaříme si čaj na cestu a namažeme chleba k obědu. Na cestu se vydáváme někdy kolem poledne. V plánu máme projít kolem hájovny Okrouhlík. Dále pak nahoru na silnici

ci vedoucí z letiště pod Hejlákem na dopadovou plochu Jordán. Vyndávám vlastnoručně vyrobenou mapu. Cestou si zvykáme na měřítko mapy a zobrazení cest. Do mapy průběžně zakresluje názvy cest či bunkry.

U bunkru CE na Jordánu cvičí hasiči zásah v temném zakouřeném prostoru. Zapálili tam umělou hmotu a s dýchacím přístrojem a baterkou jakoby zachraňují lidi. Raději upouštíme od prohlídky bunkru, ostatně ani nemáme dýchací přístroje, a jdeme výš do ŘOPíku, kde obědváme.

Začíná být zřejmé, že do večera již mnoho času nezbývá. Upřesňujeme místo pro nocleh. Rozhodujeme se pro louku, kde stávala hájovna Carvánka. Naštěstí je obstojně počasi a nemusíme bloudit v mlze.

Z vrcholu Houpáku je dokonce rozeznat houfnice na dopadové ploše. K chatičce na Carvánci docházíme již za šera po ces-

Mariánka a Terka s Jordánem v pozadí

tě zvané Dřevěnka. Rychle stavíme stany, vaříme na vařiči a pokoušíme se na ohništi rozdělat oheň na ohřátí. Oheň rozděláme asi po půl hodině usilovného snažení. Dřevo je strašně mokré. Oheň pořádně hřeje až po hodině, to už je ale většina zalezlá ve spacáku. Bohužel si neuvaříme čaj. Navařili jsme si totiž moc večere a nechce se nám ji vyhazovat, abychom vyprázdnili kotlík. Neuvařit teplý čaj byla ale zásadní chyba, kdybych ho měl v PET láhvi, tak jsem si rozehrál nohy během chvilky. Takhle jsem je rozehrával asi hodinu a půl. Grrrrrr.

Ráno má Kryšp nařízeného budíka na osmou hodinu. Po čtvrt hodině odhodlávání vstávám a jdu vzbudit sousední stan. Rozdělám oheň. Díky ohořelému a vysušenému dřevu to jde mnohem lépe.

Vaříme na vařiči zásobu čaje a přitom si balíme. Hyp má s sebou darovaný primus. Bohužel asi není cestovní. Ve šroubu, kterým se uzavírá otvor vzniklý po odšroubování hořáku, je malá dírka. Asi slouží k vyrovnání tlaku během uskladnění. V batohu to ovšem nepotěší. Hyp proto vylévá petrolej z vařiče po každém vaření. Hypův Ju-

Terka doplňuje tekutiny sněhem

rek má očividně děravou podlážku. Kari matky Terky, Mariánky i Hypa jsou nádherně nasáklé vodou.

Nakonec vyrážíme po Dřevěnce směrem k jihu. Cestou se pokusíme zabloudit, ale nepovede se nám to. Cesta jde trochu jinak, než ukazuje mapa. Podle stop šel někdo proti nám. Cesta tedy někam vede a neskončí v houští. Kryšp se marně snaží najít

U řopíku

odbočku doprava, jak ukazuje mapa. Cesta je spíše průsek označený dvěma souběžnými žlutými čarami (asi hranice lesního oddělení) a je značně podmáčená.

Nakonec po ní jako zázrakem docházíme na křižovatku cesty vedoucí od bývalé hájovny Bor k přehradě Pílská a silnice Bahenské. Jdeme po Bahenské cestě. Kryšp nachází v mapě nápis Bahna a tak víme, že jsme dobře na Bahenské cestě.

Po cca 1 km u „T“ křižovatky nacházíme jakousi betonovou zemljanku. Je zde několik místností, regulační teploměr, zásobník vody a zřejmě i rozvod teplé vody. Po chvílce zkoumání jdeme dál ke Skelné Huti. Zde u rybníčka dáváme oběd a užíváme si sluníčka.

Zapínám mobil a hledám spojení z Příbrami. Rádi bychom odjeli relativně brzy. Jdeme trochu svižnějším tempem. Cestou jdeme kolem přehrady Láz a podle kanálu Struhy k přehradě Pílská. Zde se moc nezdržujeme a jdeme dál k hájovně U Slaniny, k Orlovu, Podlesí a Příbrami. Cestou se bavíme o puťáku do Rumunska a Velikonočních na Petrářsce. Mariánka nás odzbro-

Jelen v oboře. (Původně tady málem zůstal popis "Tatouch ráno u týpka")

juje údajem, že Velikonoce nemůžou být na začátku dubna, protože bývají kolem 17. dubna, kdy má Amálka narozeniny.

Do Příbrami docházíme asi 15 minut před odjezdem autobusu. Hyp nese také batoh Terky, která si namohla achilovku a trochu kulhá. Ušli jsme přibližně 30 km, nejvyšší bod trasy 854 m n.m.

Kule

Hyp skládá stan

Kanál Struhy

Pilská nádrž byla propojena s níže položenou nádrží Lázkou korytem, které od Lázu dále pokračovalo velkým obloukem až na Březové Hory v Příbrami. Tudy byla vedena voda pro důlní a hutní provozy. Tento zděný povrchový kanál, zvaný také Struhy, dlouhý 17,5 km je u nás zcela ojedinělou technickou památkou. Po roce 1960 však již nebyl udržován a nachází se nyní v žalostném stavu, na řadě míst je i zasypán. Objevily se však návrhy na jeho rekonstrukci.

Krhúti

Krhúti. Starobylý národ, jenž byl dlouho takřka zapomenut, až někdy v šedesátých

letech osvětovou a výzkumnou činností po kavárnách dostal renesance - zejména působením Bohdana Šumavanského, Ervína Moroně Hrycha, Jana Kršny Kloboučnicka, prof. Ladislava Morhy Novotného a mnoha dalších.

„Krhúti se pokládají za prapůvodní obyvatele české kotliny, kteří se s Čechy asimilovali, ale nepodlehli přemyslovské centralizaci, byť měla charakter nájezdů nebo besed se čtenáři, nebo neměla charakter vůbec. Čech s Krhútem se dorozumí občas, Krhút s Čechem jen tehdy, když chce. S Moravanem se domlouvá Krhút s pomocí prostřednice, se Slovákem pomocí krajnice.“

Kanál Struhy

Pololetky v Desné

29. ledna – 1. února 2015

Pololetní prázdniny jsme, jako již tradičně, trávili v Desné (na Novině) v Jizerkách. Počasí nám tentokrát přálo a hory byly pokryty docela slušnou vrstvou čerstvého, pěkného sněhu (už výstup z Desné zasněženou cestou byl romantický). Takže jsme dost času věnovali běžkování (všichni dorazili aspoň jednou na magistrálu u Smědavy, Rohlíci tam chodili na oběd...), ale něco zbylo i na pekáčování a honění před chalupou, pinčes a další hrátky...

Tatouch

Kristián provádí bezhlavé kousky

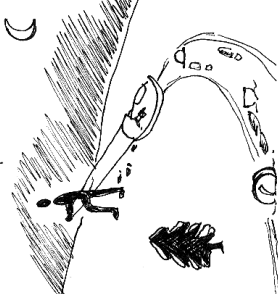
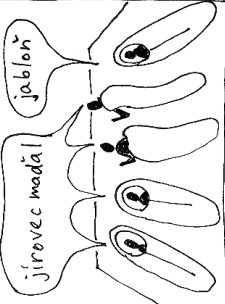
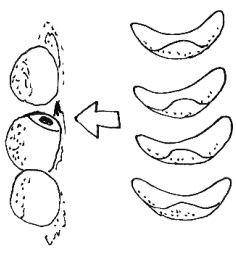
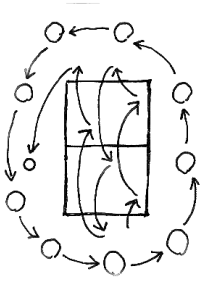
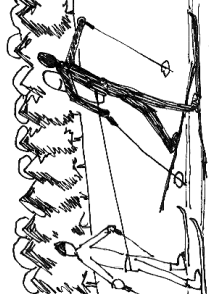
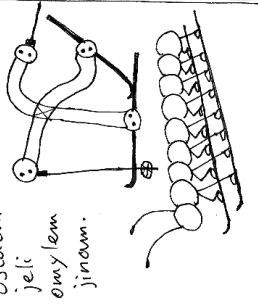
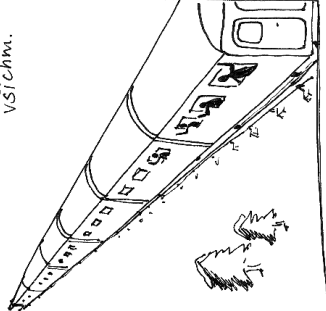
Geo pomalu pohlčován sněhem

POLOLETKY

29. 1. - 1. 2. 15

DESNÁ

Kule
Tabouch
Nadal
Stomozka
Turbo
Kača
Oliver
Pupek
Vinyl
Kristián
Kšanda
Geo
Holeš
Kiki
Klaxon

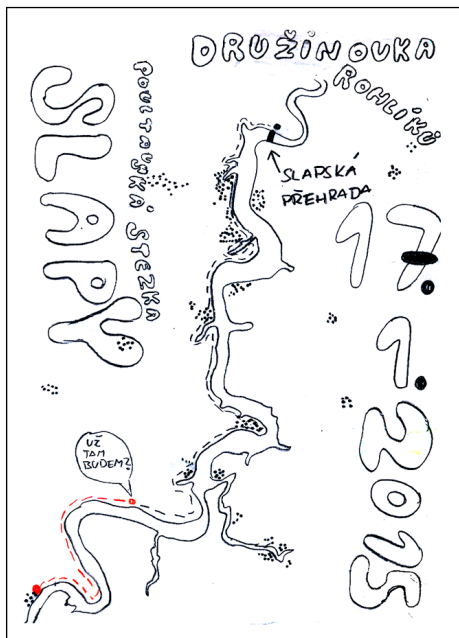
ČTVRTEK Cestou k chalupě troustil Kristián pomásla. 	ČTVRTEK Večer se pak četla Plná šampaněského a hrál se šestý smysl. 	PÁTEK Výlet: každý zvolil jinou trasu, např. Rohliči a spol. zamířili tradičně na Smečdavu. 	PÁTEK Večer jsme se věnovali abalonu a klasické pololetkové večerní zábavě.
SOBOTA Další den jsme sice díky skvělé stopě a využití hladalovy těžné síly byli celkem pychlí... 	SOBOTA Ale původní cíl: Protrženou přehradu, navštívili jen Kšanda se Stomozkou. Ostatní jeli omylem jinam. 	NEDELE Na nádraží jsme sva Zava z adla dopravovali různými způsoby: 	NEDELE Ale vlak nakonec sešel všichni.

Družinovy Rohlíků aneb Jak jsme nešli Povltavskou stezku

17. ledna a 14. února 2015

Ráno v 8:30 přišel do klubovny Věšák a ty, co ještě poklidně spali vzbudil, že prej už je ráno. Tak v 9:00 už jsme odešli na nádraží Vršovice, kde jsme se setkali s Tatouchem. Věšák koupil lístky a urychleně jsme se nacpali do vlaku. (Věšák: Mimochodem to byl moc pěkný vagon starého pantografu, které se dnes už moc nevidí, tažený motorovou lokomotivou.) Ve vlaku se nic zvláštního nedělo, jen Geo měl něco s Opencard a Vinyl hrál hry na Matějovym mobilu a tak mu ho Věšák sebral. Když jsme vystoupili v Petrově u Prahy, tak to vypadalo ještě docela dobře a taky jsme zatím šli dobře. Z Petrova jsme šli po červené kolem řeky. Tatouch šel první, já, Věšák a Vinyl jsme si povídali za ním a Geo s Matějem se loudali vzadu. Naše hovory byly docela zajímavé, třeba o prodejnách her, Dominionu a pak jsme hráli imaginární dostihy. Tak jsme došli na vyhlídku, kde se někdo občerstvil, koukali jsme se na Sázavu a říkali si, jaký by bylo teď jet. Když jsme dospěli k názoru, že by to bylo dobré, tak se zeptal Tatouch, jestli vím, kdo založil Klub českých turistů a to jsme pak uhodli. Pak jsme šli dál a asi jsme se podle Věšáka moc flákali, tak nám dal šifry, abychom je dešifrovali a za každou nám dal kolýnko.

Šli jsme dál a došli jsme do Třebsína. (Věšák: Cestou jsme potkali strom, který si místní ověsili hrnečky a vodníkem. Zajímavá podívaná.) A UŽ TO ZAČALO. Měli jsme jít po žlutý, ale šli jsme po zelený asi kilometr k dalšímu rozcestníku, kde žlutá nebyla a tak, když jsem řekl, že jsem na minulém rozcestníku žlutou viděl, Tatouch řekl, že jsem nás zabloudil a že za to můžu já. Tak jsme šli přes louku na silnici a došli jsme na žlutou. Tak jsme po ní šli, sešli jsme kopec až k potoku, který jsme přešli. Pak jsme se vydrápali na cestu (kde ještě byla žlutá) a po ní jsme šli. Bylo to dobré, ale pak jsme došli na rozcestí, kde žlu-

tá NEBYLA. A tak jsme jí hledali. Nejdřív napadlo Tatoucha, že půjde do svahu (kde nebyla cesta), ale tam nebyla. Tak jsme prohledali cesty, ale tam taky nebyla. A potom Věšák usoudil, že dobrý směr je do svahu a tak jsme tam šli. Nahoře jsme čekali na Gea a Matěje, kteří se pořád strašně loudali. A tak, než došli, jsme se nasvačili. Šli jsme dál a došli jsme na louku, kde byla vidět nějaká vesnice a kde BYLA žlutá. Bylo nám to divný a tak jsme po tý žluté ani nešli a výsledek byl úplně stejný. Zase jsme byli někde v lese, kde nebyla cesta. Tatouch došel ke svahu do údolí a řekl, že jdeme špatně. Tak jsme šli zpátky, ale někde jsme jinak odbočili a vyšli jsme na jiný louce, která byla zkopce a dole byla vesnice. Tou vesnicí jsme prošli.

Kšanda

Protože zde X'andův zápis končí, dovolím si vylíčit následující průběh akce. Rohlíků

se na výpravu vydalo poměrně málo, takže se mnou a Tatouchem šel jen X'anda, Vinyl, Geo a Matěj. Naším původním záměrem bylo projít z Petrova kolem Sázavy na Třebšín a dál pokračovat po žluté až do Třebenic ke slapské přehradě. Odtud jsme měli jít Povltavskou stezkou do Štěchovic. Jak už píše X'anda, úplně se nám to nepodařilo. Jednak nebylo tempo výpravy úměrné dané vzdálenosti (někdo se holt moc loudal) a jednak jsme se kousek za Třebšínem trochu zamotali na žluté značce.

Tou dobou už jsme se s Tatouchem uvědomovali, že to na tu Povltavskou nejspíš nestihnem, tak jsme se chtěli podívat alespoň na vyhlídku Máj. Proto jsme po opětovném nalezení značky po ní nešli – měli jsme za to, že už jsme vedle vyhlídky a chtěli jsme to zkrátit. Byli jsme však o kopec vedle na Kolátově (oddílové „Podle mapy jsme tamhle na tom kopci.“ je tu plně na místě). Nejisti si polohou jsme tedy spadli někým na kraj Krňan a vydali se podél potoka nazpět. Zanedlouho jsme došli znovu ke žluté – ti bystřejší si všimli, že už jsme tam ten den jednou byli – a pokračovali po vlast-

**Svatý Jene z Nepomuku,
drž nad námi Čechy ruku,
ať nám Bůh dá, co dal Tobě,
by náš jazyk neshnil v hrobě.**

Karel Havlíček Borovský

Cedulka s básní Karla Havlíčka Borovského

ních stopách zpět. Před Třebšínem jsme ušli ke Smetanově vyhlídce a alespoň tady si ten výhled konečně užili. Pokračovali jsme podél kraje svahu a následně přímo podél řeky na Štěchovice. Jaké bylo naše zklamání, když jsme přes řeku viděli odjíždět náš autobus. Vinu za jeho nestihnutí samozřejmě nesou Geo s Matějem, kteří si snad pro příště budou pamatovat (bláhová myšlenka), že loudání se nevypláčí. Po delší době přijel druhý autobus, tak jsme nasedli a jeli domů. Tak končí příběh o tom, jak jsme nešli Povltavskou stezkou, která není podél Slapské přehrady, jak si autor první půlky článku myslel při tvorbě kartičky ;).

Věšák

Trochu jsme si zabruslili na zmrzlé louži

Druhý Pokus

O měsíc později jsme provedli druhý pokus o zdolání Povltavské stezky a tentokrát nám to vyšlo. Možná to bude tím, že hlavní viník našeho lednového bloudění se po přespání v klubovně vymluvil, že je nastydlý a tudíž nakonec jít nemůže. Po tom, co jsme na nádraží Na Knížecí sdárně chytli Klaxona i autobus jsme se tedy, v silnější sestavě než posledně, přesunuli do Štěchovic a zahájili výstup po červené značce na Chlum. Naší skupinu tvoří Kule, Tattouch, Klax, Pupík, Kristián, Vinyl, Matěj a já. Cestou koukáme, jak na jedné zahrádce kácí za pomoci jeřábu krásné vzrostlé smrky a je nám jich líto.

Na kopci prozkoumáváme nádrž Homole (bohudík nikdo nikam neleze) a na jejím břehu svačíme. Pokračujeme dál na Třebenice a cestou potkáváme několik zamrzlých jezírek, která vábí Rohlíky ke klouzání. Led je místy trochu tenčí a praská, ale mám dojem, že se nikdo nenamočil. Na jednom místě uhybá z naší trasy pruh červené značky dolů k řece, který má být připomínkou prvního značení u nás – značka má dobovou

podobu a jsou zde k vidění i staré směrové tabulky.

V Třebenicích obědváme a já připravuju pro Rohlíky a Kuleho závod dvojic. Tak se snažíme naučit nazpaměť básničku o sv. Janu Nepomuckém a zkoumáme místa těsně pod přehradou. Dál jdeme po naučné stezce Svatojánské proudy a cestou zkoumáme naučné tabule. Stezka vede krásně podél vody po sklách a místy u tunýlky v nich. Ke konci naší cesty se dokonce ukazuje sluníčko, ale to už spěcháme, abychom stihli autobus. U Štěchovické přehrady ještě zkoumáme a obdivujeme potrubí a koleje vedoucí prudce do kopce k nádrži Homole, ale čas se krátí a tak jdeme brzy dál. Dřevorubci mezitím svoji práci s jeřábem dokonali a tak už je na zahradě, kolem které opět procházíme, jen několik pařezů. Pak už nám jede autobus, my nasedáme a míříme domů. Kule s Vynilem nás opouštějí v Měchenicích (Kule se jde podívat k Máše na masopust), my ostatní se rozcházíme na Smíchově s vědomím, že tentokrát jsme tu Povltavskou stezku konečně pokořili.

Věšák

U rybníka

Otevírání studánek

21. března 2015

Na tradiční akci jsme tenkrát vyrazili opravdu v poslední zimní den. Z Prahy jsme sice odjeli všichni společným vlakem, ale s Rohlíky a Sankami jsme z Davle šli Záhořanským údolím a před Studený do Žampachu (cestou jsme otevřeli studánku), zatímco Pulci jeli až do Luk pod Medníkem a do Žampachu došli podle Sázavy. V Žampachu jsme se sešli, poobědvali jsme, ráchali si nohy ve vodě a pozorovali místní kachny a nutrie. Pak jsme do Sázavy hodili Morany a odešli společně zpět do Luk na vlak.

Tatouch

Nutrie říční

Je známá též jako vodní krysa, řekomyš americká, bobr bahenní, bobr jihoamerický, koypu. Tento velký hlodavec původem z Jižní Ameriky, je ve světě často chovaný na kožešinu a maso. V mnoha teplejších oblastech severní polokoule se podařilo z cho-

Povodeň!

vu uniklým jedincům založit místní populace, čímž se nutrie zařadila na seznam nepříjemných invazních druhů. Nutrie žijí na hustou vegetaci pokrytých březích řek či v zarůstajících bažinách. V březích si budují nory s chodbami dlouhými 15 a více metrů. Aktivní jsou hlavně za šera. Jsou vynikající plavci, na nohou mají plovací blány a jejich nozdry jsou posunuty dopředu a nahoru.

Nutrie s námi poobědvala

Velikonoce na Petrášce

2.–6. dubna 2015

1. den

Probuzení se, vstávání, snídane, dobalo-
vání, cesta na nádraží a konečně SRAZ 8:15
na Černém mostě. Postupně jsme se všich-
ni posbírali a odjezd byl v 8:40. V autobuse
se hrál Macháček, jinak se nic zajímavého
nedělo. Jedině pan řidič byl veselý a moc
milý, jinak všichni otrávení a nevrlí.

Po výstupu jsme se rozdělili do dvou
skupin – malé pulčice a ostatní. Zatím-
co pulčice vyjžděly kopec lanovkou, my
ostatní jsme se pachtili přes dvě sjezdov-
ky nahoru po svých. Když jsme vyšli na-
horu, vydali jsme se dál na běžkách. Po-
té se k nám donesla zpráva, že pulčice se
100nožkou uvízly v boudě na Pláni a po-
třebují pomoci s batohy. Zachránili jsme
je – pro batohy se pak vrátilo pár siláků –
a společně jsme dorazili do chalupy. Pak
následovalo vaření večere (brkaše se se-
kanou), večere a sauna.

Večer dorazil ještě Věšák s Tatouchem. Je-
jich cesta rozhodně nebyla jednoduchá. Je-
den nejmenovaný z nich dokonce prohlásil,
že tam skoro umřeli. Běžky klouzaly a sníh
se propadával. Poté už všichni po únavné
cestě s batohy usnuli docela rychle.

Fialka

*(Věšák: S Tatouchem jsme jeli odpoledním bu-
sem z ČM, který jsem skoro dobíhal. Kolem
sedmé jsme dorazili do Špindlu a za silného sně-
žení zahájili výstup po sjezdovce. Asi v půlce
se obloha projasnila a vítr ustal, takže jsme si
užili krásný výhled na noční Špindlerův Mlýn
a přilehlá úbočí. Nad první sjezdovkou jsme po-
svalčili na lavičky lanovky, ale vítr nás odtam-
tud brzy vyhnal. Od vršku sjezdovky na Plá-
ni jsme vyrazili po cestě, kde se šlo docela krás-
ně, tak jsme ani nenasazovali běžky a vyrazili
k rozcestí u srubu. Tam však pěkná cesta odbo-
čovala pryč a oběma možnými směry naší cesty
pokračoval jen půlmetrový měkký sníh. Kolem*

Cesta nahoru byla namáhavá

Pohled z okna dvacateráku (Klínovky)

projíždějící rolbař se nenechal přesvědčit, aby nám to kus protáhl – prý je řízený GPS a měl by průšvih. Tak jsme vyrazili do závěje. Odolali jsme a stále si nenasadili běžky s tím, že na zelenou už je to jen kousek a tam to bude lepší. Nebylo – ani kousek, ani lepší. Když už jsme na ni dorazili, bylo to pro pěší chůzi ještě horší. Asi ve 2/3 cesty po zelené jsme běžky konečně nasadili. Pro mě to však nebylo o nic lepší, protože jsem klouzal zpět. Ten poslední kousek k chalupě nám trval dýl, než celý výstup po sjezdovce, ale nakonec jsme došli a téměř bez sundání běžek usnuli. Musím říct, že si nedovedu představit, jak by to vypadalo, kdyby nebylo tak hezký počasí.)

2. den

Ráno jsem se probudila a musela jsem bohužel vylézt ze spacáku, jít ven a najít venku nějaké schované jídlo, abych pro svoji skupinu získala nějaké body. Poté následovala snídaně a oblékání na běžky.

Nejdříve jsme museli vyjít na ten OBŘÍ kopec za naší chalupou a dojít k Bufetu. Tam už se někteří jedinci začali zmiňovat o návratu do chalupy, ale Věšák řekl, že musíme jít ještě na Výrovku. (Věšák: To proto, že když už jsme vylezli na ten kopec, tak abychom nejeli rovnou zase dolu. Stonožka s Magyalem taky připravili u boudy na Rozcestí hru, spočívající v hádání čísla, které si myslí ten který rádce). Asi po půl hodině jsme tam konečně dorazili. Když jsem vešla dovnitř chalupy, Kristián, Bohouš a Pupek drželi každý v ruce zmrzlinu!!! A to byl vrchol.

Poté se už většina lidí vydala na cestu zpátky a jen Zulu, Fialka, já, Kšanda, Tatouch, Honzík, Kule, Stonožka a Maďal pokračovali dál. Zvládli to prostě jen ti nejlepší. A to bohužel nebylo všechno. Když jsme ještě plní sil vyrazili zdolet Luční horu, netušili jsme ještě, co nás čeká. (Teda já určitě!) Tak přibližně v půlce cesty začal fučet vítr, sněžit a začala být mlha. Ale nakonec vše šťastně dopadlo :). Na konci svých sil jsme už konečně nara-

Maďal alias Ernest Shackleton

zili na Luční boudě. Nejdřív ještě někdo plánoval jít na Sněžku, ale plán byl zamítnut a my se zcela živí vrátili na Petrášku. Ale naneštěstí jsme v předsíni potkali Věšáka, který celé odpoledne hověl v chalupě a řekl nám, že musíme jít ven. (Věšák: Koukám, že jsem hlavní záporák příběhu, ale tohle bylo zrovna na příkaz Stonožky). Takže jsme šli všichni ven, následovalo lezení na střechu + koulování a poté schovka v lese. Večer byl turnaj v ping-pongu, fotbalku a pexesu a poté jsme všichni zcela unavení po dobré večeři zalezli so spacáku a spali.

Ráchel

(Věšák: Magyar se Stonožkou připravili krásnou hru o přechodu Antarktidy. Tým se za své body každý večer posouvaly po různých cestách a v každém bodě je mohlo potkat něco pěkného či naopak zlého. Ve skladišti byly body navíc, vánice či ufoní mohli člověka přenést někam jinam. Oblíbený byl rozbředlý sníh, kdy čekala na jednoho člena týmu studená koupel, či spící tuleň levhartí, který mohl za to, že celý tým musel mlčet. Mezi další kratochvíle patřilo běhání bez bot ve sněhu či dojíždění zbylého jídla.)

Oliver

Že by tuleň levhartí?

3. den

K snídani jsme měli krupičku a, kdo nechtěl, si dal porridge. Stonožka nám pak četla a přitom jsme se váleli a napůl spali, když dočetla, tak jsme se převlékli a šli ven. Tam jsme stavěli igloo a bludiště, skákali do sněhu a stavěli bobovou dráhu. Také se konala válka, kluci nás házeli do sněhu a my je. Pak jsme dostali strašný hlad a Stonožka nám házela chleby z okna. Ještě chvíli jsme tam zůstali, jenže byli všichni hrozně promočený a byla nám zima, tak jsme se rozhodli jít do chaty. Tam jsme hráli různé hry a čekali na jídlo, protože Kotul s Vrápencem měli přivést rejži, což byla večere. Když všichni dojedli, tak jsme šli hrát hry: kostky + karty. Když jsme dohráli, vyhodnotilo se to a posunovali jsme se na mapě.

Vanda

4. den

V neděli ráno jsme byli probuzeni Magyalem s tím, že v různých vzdálenostech od chalupy jsou stanoviště pyramidek. Nějak se nám nikomu moc nechtělo, ale pak mě napadlo, že než se ostatní oblečou, tak můžeme rychle doběhnout k těm nejbližším. Takže jsme vyběhli – Kristián v bačkorách a já naboso a nabrali si dvě čtyřky. Pak už jsme se na to chtěli vybodnout, ale Magyál se tvářil, že kdo chce snídani, musí mít čísla ze všech stanovišť a navíc musí jít ke každému stanovišti někdo jiný. No, a protože se Bohoušek nenechal vykopat, tak ty nejvzdálenější zbyly na chudáka Vandu

Návrat z výletu (stoupání od Luční boudy ke kapličce)

a Ráchel – obě to ale přežily a získaly docela pěkná čísla.

Po snídani jsme vyrazili pro změnu na výlet na běžkách. Vzali jsme to po zelené, cestou nahoru jsme klouzali, cestou dolů zase padali. Pak už jsme vylezli na cestu mile překvapení, že už je krásně urolbovaná (naposled jsme se tam prodírali půlmetrem sněhu). Radostně jsme se tedy po ní vydali nahoru ke srubu a pak dál až ke sjezdovce. U vleku jsme poobědvali (Rohlíci mi při tom kradli hůlky) a vyrazili druhou cestou zpět ke srubu. Tady se naše výprava rozdělila na několik částí. Ti nejdůležitější vyrazili kamsi na hřebeny (snad někde na Liščí nebo tak), nejméně odvážní se vrátili pod Honzovým vedením do chalupy. Já, X'anda a Pupík jsme si dali ještě jednou kolečko srub-vlek-srub, protože to byla krásná protažená trasa po rovině a s kopce a dobře se tam bruslilo.

Po návratu do chalupy jsme trávili čas bobováním (někomu ujely jedny boby na kraj lesa pod chatou), někdo hrál fotbal, někdo pinčes a Geo zase učil někoho karty Magic.

Po výborných večerních knedlíkách (kterých bylo málo, protože si někdo – já – nevšiml, že kousek stranou je dalších několik balíčků, a zjistil to až druhý den při balení) přišel čas na závěrečný úsek hry. Příroda na nás přitvrdila, takže tuleň levharti už nespál a každý tým před ním musel utíkat kolem chalupy, místo nohou museli členové týmu strkat do sněhu obličej a rozbředlý sníh vykoupal dva lidi najednou. Kdo neměl dost bodů (představovaných rozinkami), mohl plnit Stonožčin kvíz rozmístěný po chalupě. Protože my měli bodů až moc, plnili jsme kvíz jen pro zábavu a za rozinky. Takže všichni postupně hledali po chatě schované otázky, zjišťovali, kdo napsal Sofiinu volbu či kolik měří Černá hora, nebo odhadovali váhu citronu. Nejvtipnější bylo, když se postupně téměř všechny týmy ptaly našich kamarádů mafiánů, kteří bydleli o pár pokojů vedle, jakou přezdívku má Stonožčina jmenovkyně.

Výsledné pořadí ve hře bylo následující: 1. Červení, 2. Modří, 3. Žlutí a 4. Zelení. Každý z týmů dostal nějakou drobnou odměnu (my například měli bábovku politou čo-

koládou – moc se Magyalovi se Stonožkou povedla), pak se ještě přečetlo pár kapitol z knihy a šlo se spát.

5. den

Ráno jsme si sbalili a poklidili v chalupě. To byste nevěřili, kolik ponožek přišlo na Petrášku samo bez toho, aby někomu patřily. Pak už jsme jen pobrali věci a vyrazili na běžkách po zelené a pak z kopečka dolů. Na rozcestí jsme si při čekání na zadní voj zalezli do přístřešku a hráli na Psychiatra. Kristián z toho byl dost bezradný – zejména Markétka ho vždycky moc pěkně zmátla. Myslím, že je žhavým adeptem na to, aby si to zopakoval. Pak dorazil zbytek, takže jsme pokračovali dolů, projeli Strážným a zastavili nad Vrchlabím.

Poobědvali jsme a někdo se kouloval nebo jezdil na monolyži. Pak se část přezula a zahájila sestup pěšky, zatímco zbytek to vzal po louce dolů držkopádně na běžkách. Pak už to na běžkách nešlo vůbec, takže se i zbytek za nenadálého hustého sněžení přezul. Jako sněhuláci jsme dorazili dolů do Vrchlabí a podél Labe pokračovali několik kilometrů k nádraží. Markétka pod batohem trochu poklesávala, tak jsem si

Máš babu!

její batoh přidělal k běžkám na vršek toho mého – něco mi říká, že sem překonal Kuleho rekord ve velikosti batohu.

Na nádraží jsme nasedli do vlaku, kde jsme se ale moc neohřáli – za chvíli už jsme přestupovali. Magyal pak dočetl legendu o tom, jak se Shackleton ve zdraví vrátil, pak už jsme dojeli do Prahy, udělali kolečko a rozešli se domů.

Věšák

Kdo bude první na jižním pólu?

Jarní voda I. – Lužnice

1.–3.května 2015

Lužnice, Majdaléna – Veselí nad Lužnicí

Účast: Dejv, Horác, Máša, Hroch, Rozárka, Maďal, Tatouch, Kule, Vinyl, Vabuk, Krup, Čepík, Robin, Stonožka.

V předvečer odjezdu na vodu jsme se s Maďalem dozvěděli, že máme jet s dětmi vlakem a ostatní se vejdou do aut. Ráno jsme se tedy sešli na nádraží s dětmi, kterých nebylo mnoho – popravdě kdyby se jejich počet vydělil dvěma, nedalo by se už použít množné číslo. Ve vlaku jsme si zdřímli.

Vystoupili jsme na špatné zastávce, ale v dnešní mobilizované době to nebyl problém, Hroch pro nás po několika telefonátech dojel se svou dodávkou. Dodávka měla rozebrané dveře a tyrkysově zabarvený okraj skla, což vedlo k mylným domněnkám, že se zlepšilo počasí.

Rychle jsme vyložili lodě, zatímco Rozárka s Čepíkem zkoušeli čudlíky v kabině Hrochova auta, což se v neděli ukázalo jako osudové. Pak jsme se rozdělili do lo-

dí – na Dejva nikdo nezbyl, tak jel na singlu. Až po vyplutí se přiznal, že byl doposud na vodě jen jednou a to jako háček. Větší problémy však měl Kule, který při opravování lodí přehlídl jednu díru. Ta teď již přehlídnutelná nebyla, což Kuleho poněkud rozmrzelo, odmítl však nechat Růžovku na břehu a statečně pokračoval v plavbě i s tímto neustálým přísunem čerstvé lužické vody (a Vabukem na háčku).

Kousek před Mlákou jsme s Maďalem chtěli prozkoumat jednu odbočku. Byla docela zábavná, ovšem až do chvíle, kdy silný proud končil za zatáčkou v padlých kmenech. Podařilo se nám pozpátku vypádlovat zpátky, ale Kule, který se tam nechal taky nalákat, musel vylézt na břeh a použít koně.

Obědvali jsme na Rozvodí, kde přšelo.

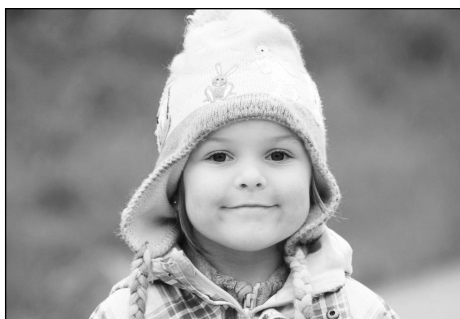
Když nastal ten pravý čas, utábořili jsme se za nějakým mostem, přes který jsme šli do hospody pro vodu a u něhož stála vtipná dřevěná autobusová čekárna pro jednoho stojícího cestujícího. Děti nám skoro uvěřily, že nám v hospodě odmítl natočit

Krup překonává jez (verze 1)

vodu, a tak jsme nakoupili a do kanystru nalili 20 lahví mattonky. U ohně jsem pak sebe a ostatní trápila gorilím hlavolamem, zatímco Čepík s Rozárkou si hráli na neviditelné agenty. K jídlu se vařila rýže s kuřecím masem od Všetečky. Krup to pořádně prolil sojovkou a bylo to super.

Následoval zajímavý večerní program: Kule už měl po kotníky toho, že má v lodi vodu po krk, a tak se rozhodl díru zalepit. Okamžitě se vytvořil tým samozvaných odborníků, kteří mu začali radit. Kdosi přišel s nápadem nakapat do díry roztavené víčko z petlahve. Několik lidí si vzpomnělo na pokusy s roztaveným igelitem, které sice nebyly moc efektivní, zato ale hodně efektní, protože byl návrh ihned schválen. Krup pohnojil (nebo zahubil?) kořeny nejbližšího smrku zbytkem sojovky a Hroch si od Rozárky půjčil zapalovač... Průběh pokusu je téměř nepopsatelný. Po pár minutách Kuleho soustředěné manipulace s hořícím víčkem na klacíku a několika Krupovo procítěných komentářích byl nakapaný plast zahrazen přilbou z fanduláka - a bylo hotovo. Nejúžasnější na tom všem ale bylo, že to skutečně fungovalo.

Nejmladší účastník vody – Rozárka

Ráno jsme si dali záviny a čaj a když bylo zabaleno, nastalo tradiční debatování kolem dohasínajícího ohniště. Nejvíce se probíralo povinné očkování, chudoba ve světě a nová budova ČSOB (nebo čeho). Krup trefně poznamenal, že diskuze je stále košatější a košatější, všichni se totiž vrhali do stále větších podrobností v rámci tématu, na které se cítili odborníky, a příliš jim nevadilo, že se ostatní vzdalují jiným směrem. Nejkonzistentnější tak byla diskuze o výhodách a nevýhodách papírových a látkových kapesníků, jež závěrem bylo několik doporučení týkajících se pořadí použití v případě, že je kapes-

Krup ucítil lákovou vůni připravované večeře

ník využíván k více různým účelům. Když jsme pak konečně vypluli, ověřili jsme to, co se dalo tušit už z předchozího dne: že Lužnice se skládá ze dvou základních jednotek, jimiž je mělčina a olej. Ouvej.

Vybírání místa na oběd provázely obvyklé dohady. Krup nazval Maďalovo „krásné bukové listí“ na první zastávce „hnědým svinstvem“, a tak jsme obědvali až o kus dál na písčité cestě. Horác si aspoň mohl u nedalekého mraveniště dochucovat chleba kyselinou mravenčí. Vzpomínám si, že se u jídla řešilo něco jako kalení ocele, Honzův ztracený nůž a nebezpečná místa na jablku.

Večer jsme zastavili u celkem přijatelné louky, která měla nad sebou louku ještě lepší. Kolem horní louky ale vedla silnička. Asi půl hodiny se všichni dohadovali, jestli je lepší zůstat na hezčí louce a provokovat tím projíždějící lidi, nebo se schovat na spodní louku, která není tak pěkná. Já jsem si aspoň mezitím vyrobila věneček z pampelišek, ale moc se mi nepovedl. Nakonec myslím všichni slezli dolu.

K večeri mělo být miláno, ale ukázalo se, že Horácův a Vinylův protlak zůstal v Měchenicích na stole. Abychom vy-

nahradili absenci červené barvy, doplnili jsme alespoň zelenou – česnáček. Bylo to takové veselejší. Těstoviny byly nakonec chutné, Krup je dokonce označil za „luxusní aglio e olio“. Pravda, toho tuku tam bylo trochu dost. Pak s Maďalem vytáhli kytary a zahráli spoustu písní včetně Kulány – ódy na Kuleho, kterou složili, když jim bylo „něco mezi patnácti a pětadvaceti“.

V neděli jsme na oběd zastavili u jezu, jehož jméno si nepamatuju, ale bylo tam občerstvení a žlutý most. Dejv s Maďalem vyřezávali hvězdičky z ředkviček a soutěžili, kdo bude mít nejlíp ozdobený chleba.

Dál už jsme potom pokračovali bez Hrocha a Krupa – ti jeli pro auta. Vylodili jsme se kousek od obce Vlčkov, kde jsme stihli pošlapat neposekanou travu místní obyvatelce, převlíct se a rozdat si kartičky. Pak už jsme já, Maďal, Robin a Vabuk vyrazili na vlak, který nás v pořádku dovezl do Prahy. O patáliích s Hrochovým autem, které mělo vybitou baterii, protože v něm celý víkend svítilo světlo, jsme se dozvěděli až o pár dní později.

100nožka

Krup překonává jez (verze 2) – poznáte, která verze je originální?

Jarní voda II. – Ohře

7.–10. května 2015

Čtvrtek

Ve čtvrtek odpoledne jsme vyrazili vlakem z Masarykova nádraží. Jeli jsme opravdu dlouho, asi tři hodiny, a strašně moc vlakama, takže jsme asi čtyřikrát přestupovali.

Když jsme se konečně dokodrcali na zastávku kam jsme potřebovali, tak byla už samozřejmě tma a my jsme vyrazili na spací místo. To znamenalo projít lesem, samozřejmě bez cesty, jak jinak, a vydrat se na nějaký kopec. To se nám nakonec podařilo a my konečně zalezli do spacáků.

Pátek

Ráno po snídani jsme slezli náš spací kopec a zamířili jsme k Ohři. Tam už čekali Kule a Vinyl, kteří přijeli s loděmi a spali v kempu u vody. Ti zrovna sledovali dvě zápasící a už tak trochu polomrtvé užovky. Pak jsme dostali lodě na vodu, rozdělili háčky a kotrče a vyrazili jsme.

Já jsem měla za háčka Rachel. Tak jsme jeli a cestou jsme pozorovali „zmutova-

né kachny“, které byly asi nějaké divoké – měly normální kachní tvar, ale byly tmavě hnědé a měly bílou náprsenku.

Někdy v půli dne jsme si dali oběd a potom jsme jeli dál. Myslím, že se dál nic moc zajímavého nedělo. Úsek tohoto dne končil u větších peřejí, za kterými jsme bydleli. Tam se mi podařilo zahlédnout vydru, či co to bylo. Peřeje jsme všichni zdárně sjeli a pak už následovalo stavění stanů, kravení ve vodě, mytí se a tak různě. Pak jsme si po skupinkách uvařili večeře, hrálo se na kytaru a pak už honem do vysněného spacáčku.

Terka

Sobota

Nešlo o užovky, ale o slepýše.

Ráno dojde na namáčení Matěje a Vinyla v říční vodě. Po této humorné akci vyrážíme na vodu. Spali jsme pár set metrů od Hubertusu. Tatouch nám klade na srdce, ať si pamatujeme pro příště spát ještě o 500 metrů dál. Cestou objevujeme utopenou loď a tak si z ní alespoň bereme sedačku. Oběd-

Honza

Rohlíci vypadají poněkud hladově

váme v bývalých lázních Kyselka. Lázně jsou až na jedinou budovu stále v desolátním stavu. Mattoni na to kašle. Plníme několik kanystrů kyselkou a obědváme v parku naproti. Dojde i na frisbee. Večer nás zastihne bouřka. Rychle se schováváme pod střechou nedaleké stodoly. Majitelé nás nechávají, sice trochu s rozpaky, pod střechou přechkat největší slejvák. Ještě se stačíme naštvat na nedávnou přestavbu jezu u bývalého mlýna. Jez uměle zvýšen stěnou – veškerá voda teče na turbínu - rybí propust ani druhá podivnost nejsou použitelné pro vodáky. Kdo proboha mohl povolit takovou přestavbu? Bydlíme na kravské pastvině, respektive v její bezprostřední blízkosti, na kopřivovém plácku. Nalézá nás i Krup s Čepim. V kopřivách si nakonec vychodíme cestičky ke stanům a ohništi a celkově prostor zabydlíme. Příště však bude lepší poohlédnout se po jiném tábořišti.

Neděle

Vyrazíme na vodu relativně brzo. Ještě stihneme zakapat díru v Masákově roztaveným

víčkem z PET láhve. Cestou nás čeká jez Černýš v Perštejně. Patří mezi ty nově upravené. Opět zde na vodáky nepamatují. Před Kláštercem je olej a svítí sluníčko, počasí na opalování a lenošení. Musíme však jet, abychom stihli vlak na Kvíčalu, co měl přijet pro loď. Ještě se vykoupejme a odvozíme ty, co jedou vlakem, na druhý břeh. Pak už jen navážeme loď a rozdělíme se do aut, někdo ke Kroupovi a někdo ke Kvíčalovi. Bohužel Kvíčala musí nechat auto tu a tam odpočinout a dolít vodu do chladíče. Přijíždíme později a tak je plánovaná pomoc s nošením lodí od posádky druhého auta bezpředmětná. Ti jsou již dávno doma. Nanosíme tedy loď ve čtyřech (Kvíčala, Honza, Vinyl a Kule) a nakonec jedeme domů!

Ještě k divným kachnám: na netu jsem našel bakalářskou práci o tmavě zbarvených kachnách v Brně (*viz dole*)

Kule

Kachna (obr. 14)

Tmavé až černé zbarvení exempláře (Obr. 11, 12, 13, 24 a 25) může být způsobeno genetickou mutací – melanismem, neboli nadbytkem melaninu – pigment, který způsobuje tmavé zbarvení. Toto zbarvení mohlo být také způsobeno křížením s domácími druhy kachen, které jsou tmavé (např. kachna smaragdová (*Anas platyrhynchos* f. *domestica*), kachna rouenská (*Caneton rouennais*)). Kachna na obr. 14

Jarní sraz s Ginkgem – Ploučnice

29.–31. května 2015

Pátek

Na jarní sraz jedeme rozdělení na dvě skupiny: Rohlíci (Kšanda, Klaxon, Vinyl, Pupík, Kristián, Geo) plus Věšák, Kule, Tatouch a já na kolech a Maďal se 100n a Pulcema (Šíma, Prskavka, Kiki a Prokop). Naše cykloskupina jede z Bakova nad Jizerou. Náš cíl je tradiční místo srazu u Ploučnice.

Ve vlaku probíhala krom macháčka záněcená hádka, kdo může za to, že si Kristián zapomněl v klubovně bundu. Shodli jsme se jenom na tom, že Kristián je pako. Mimo jiné prý také teprve ve čtvrtek večer začal zjišťovat, jestli mu někdo půjčí brašny.

Vinyl s Kulem se trochu zmlátili flaškou, ztratili jsme kostku (která se pak našla v Kristiánově igelitce) a poté jsme celkem v pořádku vystoupili a odjeli směr zubří obora. Po cestě Geo trochu nevybral zatáčku a jel chvíli v protisměru, za což jsme ho nepochválili.

(100nožka: naše cesta autobusem tak dramatická nebyla. Pulci se hezky potichu bavili. Teda potichu to bylo vždycky jen pár vteřin poté, co jim Prskavka řekla „pšššt!“, protože to měla za úkol. V polospánku jsem akorát zaznamenala, že si Prokop, Robin a Šíma hrají na „ministerstvo hovadin“. Vymýšleli a patentovali nesmysly, jako je například „lampa, z které teče kečup a horčice“ nebo „auto, které svému řidiči vynadá, když nabourá“. Na seznam patentovaných nesmyslů chtěli přidat i školu, ale pak jim došlo, že už ji bohužel vymyslel někdo před nimi.)

Večer stavíme tropika ve vysokém borovém lese. Tedy Kšanda, Klaxon, Pupík a Kristián se rozhodli bydlet na loučce hned u zubří obory. Když stavíme tropika, ozývá se z louky křik. Později jedeme kolem zmiňované čtveřice podívat se do zubří obory a jejich tropiko stále ještě nestojí. Za chvíli, už za tmy, jedeme zpátky a, světe div se, tropiko stojí. Nicméně po chvíli se ozve zevnitř nadávání a celé tro-

Geo před hangárem na letadlo, letiště Mimoň

U slavnostňáku

piko se kácí k zemi. Nevím, kdy šli Rohlíci spát, ale asi docela pozdě.

Sobota

Vinyl je večer ještě pořád dost nevykřičený a huláká na celý les. Slyšela jsem kdysi o nějakém umělci, co šel na opuštěnou pláž, tam proti sobě postavil kameru a křičel do ní ze všech plic, než ho to úplně vyčerpalo a ochraptěl. Myslím, že by Vinylovi něco takového taky prospělo.

Neděle

Ráno. Všichni už jsou vzhůru (Věšák: nejspíš probuzeni brzo vstávajícími hlučícími Pulci), jenom Maďal se 100nožkou jsou stále někde v lese, protože spali pod širákem. Tatouch vyhlašuje entomologickou výpravu. Věšák se toho chytá a vyhlašuje entomologicko-dendrologickou výpravu, ale nikdo se nehlásí.

Kule zastavuje a kouká do mapy. Postupně u něj staví i ostatní. Najednou se přiručí Vinyl a nějak nestíhá brzdit. Vyrobit tak Věšákovi tetování na noze – má tam teď krásně obtisklý Vinylov vzorek.

Stojíme na křižovatce. Přijíždí Kšanda. Najednou se ozvou brzdy a hlasitá rána. Kšanda se zvedá ze země se slovy: „Jé, já jsem si spletl brzdy.“

Tatouch: „Klaxone, máš pas?“ Klaxon: „Ne, proč?“ Tatouch: „No aby ses mohl vrátit domů, když bydlíš v tom Srbsku.“

Maďalovi ve vlaku někdo nalepil na záda cedulku „Zadán (Ze stanice: Bakov nad Jizerou, do stanice: Praha)“

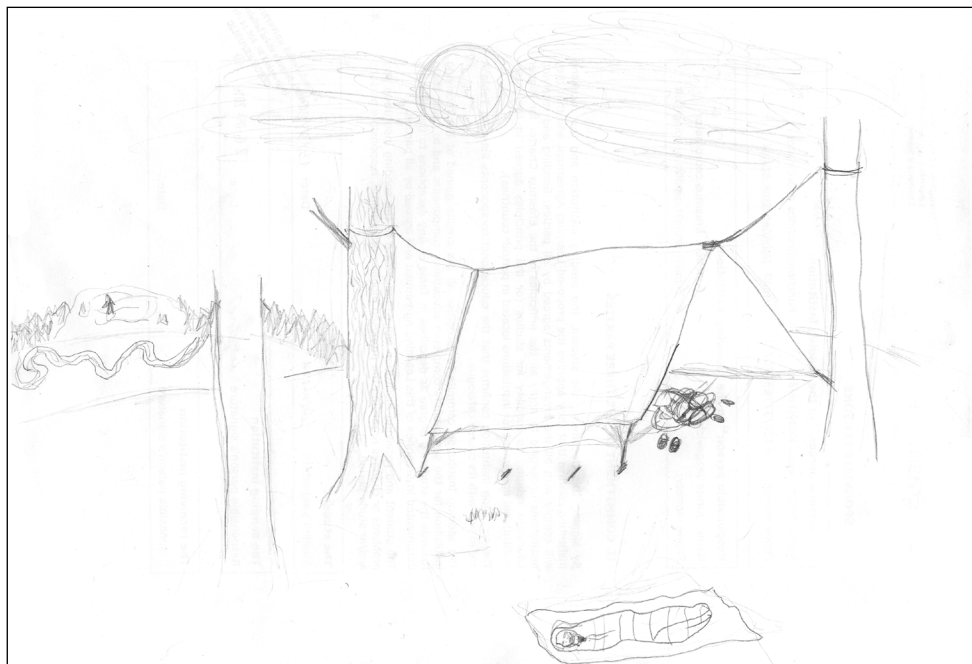
Petra

Vinyl

Pupek se připravuje na jízdu

Prskavky tematický obrázek

Ze starých kronik – Pytlíčí družinovka

Přinášíme vám autentický záznam z tábora roku 2005 (přepsáno z Pytlíčí kroniky). Do družinových kronik se zapisovala většina výprav, které družina podnikla. Kronika fungovala pro zachycení společných zážitků dokud se družina nerozpadla nebo nebyla kronika ztracena či zašantročena u někoho doma. Dnes již psaní kronik nějak není v módě (což je možná škoda.) Nicméně pokud byste jako družina měli zájem zvyk obnovit, klidně se do toho pusťte, budeme rádi (máme pak co dávat do Šupu:))

Pytlíčí kroniku (a také jiné a mnohem starší) je možné si prohlédnout v klubovně. Stačí se zeptat rádce, rád vám staré kroniky zapůjčí.

Letní tábor 2005, Malčice Dvoudenní Pytlíčí družinovka (Trvala tři dny. !Málo jídla!)

17. 7. (neděle)

1. den družinovky, 16. den tábora

Po ranním nástupu jsme zjistili, že autobus jede za 25 minut, ale přesto jsme se flákali na kupce sena a nikam se nám nechtělo. Když nám Turbo pohrozil kokosákem, tak jsme teprve vyrazili na autobus, který jel v 9:20 ze Zubčic. Cestou jsme si prohlíželi Turbův časopis Nový prostor, ve kterém dominoval rumunský svalovec Ohnus Rukofuj, který měl takové svaly, že musel být krmen.

Když nás dovezl autobus do Kaplice, tak jsme měli přesně hodinu do odjezdu dalšího autobusu do Malont.

Zapsal Vojta

V Kaplici jsme pozorovali Ještěrky, které několikrát obcházely město, aby měly pocit, že jsou na výletě. Mezitím co my jsme se flákali na náměstí.

Konečně jsme dorazili na náš autobusový cíl – Malonty, odkud jsme se šli vykoupat do nějaké říčky. Také jsme tam postavili gigantickou přehrádku z kamenů. Po dvou hodinách poflakování u řeky jsme konečně vyrazili na náš očekávaný cíl. Cestou jsme šli kolem jednoho dědy, který říkal, ať mu nepošlapem houby (žádné tam nebyly).

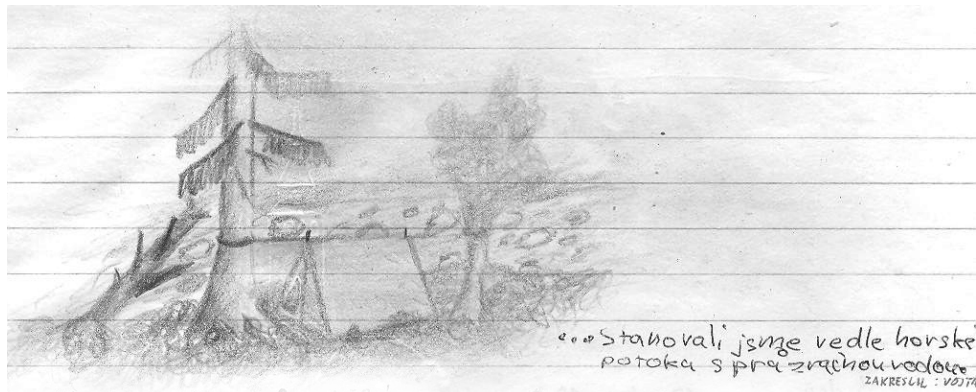
Ke konci dne jsme se ubytovali na zcela úžasném místě – řeka, borůvky, místo na stanování... K večeri jsme měli málo milána (kvůli Kubovi), který jsme měli hodně pozdě večer (11 hodin táborového času). Málo jídla.

Zapsal David (Srň)

18. 7. (pondělí)

2. den družinovky, 17. den tábora

Ráno jsme se všichni probudili pozdě, protože s námi nebyl Maďal, který obvykle hraje budíček. K snídani jsme měli müs-

li. Málo jídla. Celé dopoledne jsme strávili vařením čajů, koupání v studené řece, hraní s Kuleho kamerou a foťákem. Na tom samém místě, kde jsme nocovali, jsme měli oběd – chleba. Málo jídla. Poté jsme spěchali na autobus, kde jsme na zastávce zjistili, že autobus nám ujel před hodinou. Tak jsme tedy spěchali 7 nebo 10 km do Benešova nad Černou. Tam jsme čekali asi 75 minut 44 sekund a 2 setiny na další autobus. Pršelo. Počítali jsme vzdálenost blesků. Později jsme si však zkrátali čas v restauraci na polívce.

Když jsme spěchali na ten autobus, tak jsme potkali jednu babičku, která tvrdila, že nám ten autobus ujel už před týdnem (jede každých 14 dní). Se zlostí jsme vyrazili v dešti a po tmě do Kaplice, ale nedošli jsme tam hned, ale až druhý den. Pře-

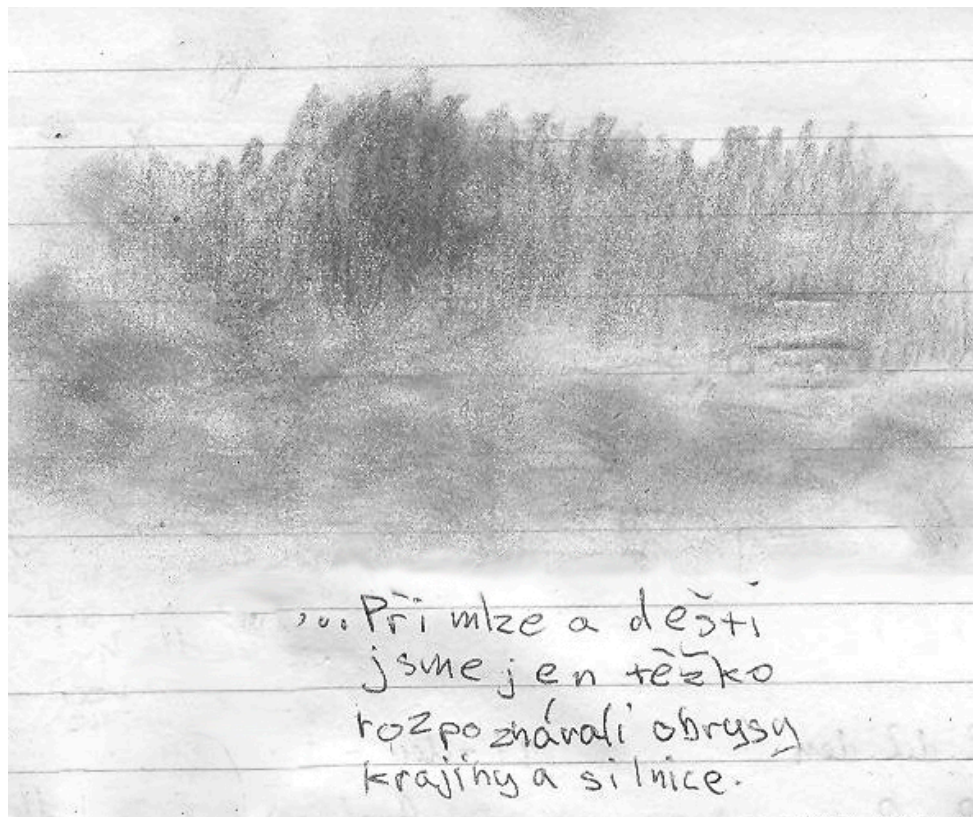
nocovali jsme 1 km před Kaplicí. Postavili jsme si dvotropiko a snědli tatranky, které jsme si koupili v Benešově nad Černou, a mezitím co nám Turbo četl legendu, tak jsme zalezli do spacáků a usínali jsme. Nařídili jsme si budíky na 5 hodin normálního času.

19. 7. (úterý)

3. den družinovy, 18. den tábora

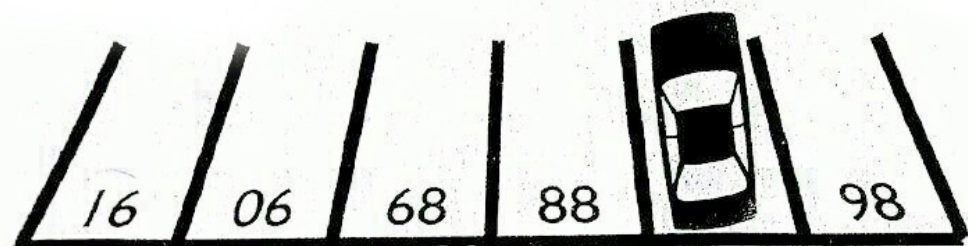
Třetí den nebyl naplánovaný. Vstávali jsme tedy v 5 hodin, abychom stihli autobus, který jel v 5:40. Sbalili jsme si tropika (snídani jsem neměli, večeri taky ne) a vyrazili jsme. Autobus nás odvezd do Zubčic v 6 hodin, tím pádem jsme stihli snídani. Konečně jsme dorazili do tábora!

Zapsal David (Srn)

Rébusy

Dítě prý vyřeší tento rébus do 20 vteřin. A ty?
Jaké je číslo parkovacího místa, na kterém stojí auto?

Děti v mateřské školce prý zvládnou tuto úlohu
vyřešit za 1 minutu. Jak dlouho to bude trvat tobě?

$$8809 = 6$$

$$7111 = 0$$

$$2172 = 0$$

$$6666 = 4$$

$$1111 = 0$$

$$3213 = 0$$

$$7662 = 2$$

$$9313 = 1$$

$$0000 = 4$$

$$2222 = 0$$

$$3333 = 0$$

$$5555 = 0$$

$$8193 = 3$$

$$8096 = 5$$

$$1012 = 1$$

$$7777 = 0$$

$$9999 = 4$$

$$7756 = 1$$

$$6855 = 3$$

$$9881 = 5$$

$$5531 = 0$$

$$2581 = ???$$

Jak se starat o své běžky

Intro

Připadá mi, že na Pololetkách má spousta lidí běžky, které jsou v příšerném stavu. Když pomínu to, že jsou asi někdy i moc dlouhé, tvrdé, krátké, měkké... tak jsou taky často poškrábané a neudržované. Není vyloučeno, že to pak přispívá k negativnímu dojmu z pohybu na nich.

Může to být tím, že se člověk prostě rozhodl se o ně nestarat. Má je jen půjčené (třeba z oddílu, kde žádné pěknější kousky bohužel momentálně nejsou :-). Nebaví ho to. Nebude pečovat o lyže bráchovi, který je dostane příští rok...

Ale může to být i tím, že vůbec netuší, že se taková věc s lyžemi dělat dá. Tak jsem se rozhodla napsat pár základních informací o běžkách a jejich údržbě.

Připadá mi, že existují dva různé přístupy k udržování běžek. Ten, co patří k první skupině lidí, své lyže zásadně nečistí a naopak si na nich udržuje sbírku vosků, které na několika posledních výletech použil. Díky tomu mu pak ani nevadí, když si vosky zapomene doma - má přece namazáno. Majitel takových lyží si taky zpravidla příliš neláme hlavu s nějakým tím kamínkem ve stopě.

Myslím, že na poškrábaných lyžích s nánosem všeho možného na skluznicích se příjemně řape například na puťáku s batohem. Často docela pěkně drží, když jde člověk do kopce. Na druhou stranu z kopce rovněž docela pěkně drží. Zvlášť, když na nich máte zbytky měkkých vosků a náhodou napadne prašan. To se pak na skluznicích vytvoří krásné bakule sněhu. To si každý holt musí zkusit. Na poškrábaných lyžích, na které se takto lepí sníh, se taky velmi špatně bruslí.

Druhá skupina lidí své lyže pravidelně čistí od zbytků vosků a ošetřuje skluznice. Lyže se snaží mazat podle aktuální teploty a typu sněhu a pokud je venku místo sněhu štěr, nemaže nic a lyže neobouvá

(a když má štěstí, má pro tyto příležitosti připravené jiné lyže, speciálně na to určené, tzv. kameňačky :-)).

Lyže s čistými udržovanými skluznicemi krásně sviští z kopce. Taky se na nich dá mnohem líp bruslit. Nevýhodou je, že pokud je zrovna špatný sníh a nejde dobře namazat (nebo to člověk neumí), majitel takových lyží se ve stopě po rovině nebo do kopce hodně moc natrápí.

Shrnuto, každý z těchto trochu přehnaně vylíčených přístupů má své výhody i nevýhody a nehaním ani jeden z nich, jakkoli se snažím patřit k druhé zmíněné skupině. Jediný problém ovšem je, když někdo nutí ostatní, aby jezdili na lyžích, které on nějakým způsobem zprasil. A tak je dobré vracet erární lyže do klubovny (nebo jakékoli půjčené lyže) aspoň řádně vyčištěné a ne s upatlanou přehlídkou vosků a jehličí, které jsme na Pololetkách nasbírali.

V každém případě... Ti, co by se o běžkách, jejich mazání a údržbě chtěli něco dozvědět, můžou číst dál. Já teda nejsem žádný odborník, ale když se mě naposled někdo na Pololetkách ptal „Na co jsou ty vosky?“, řekla jsem si, že nějaké základní informace by se asi hodily. A tak jsem zapátrala ve vlastních zkušenostech, radách, co mi kdosi říkal, a článcích na internetu a vznikly z toho následující řádky.

Typy běžek

Existují různé typy běžek.

„Turistické“ jsou trochu širší, tím pádem jsou stabilnější i mimo upravenou stopu a jsou měkké, takže se z nich dobře odráží. Na internetu je doporučují pro začátečníky.

„Sportovní“ běžky na klasiku - do stopy - jsou trochu užší a malinko tvrdší než „začátečnické turistické“. Doporučená délka lyží je nějakých 20-30 cm delší, než je výška lyžaře.

Pak se dělají běžky na bruslení (skating). Ty jsou výrazně tvrdší a při klasickém běhu se z nich nedá skoro vůbec odrazit. Taký to asi nikdo nedělá, takové běžky se ani stoupacími vosky nemažou. Kupují se kratší (o 5-15 cm delší než lyžař), s dlouhými by se blbě bruslilo.

Taky se dělá „něco mezi“, tzv. combi. Zlí jazzykové tvrdí, že nejsou dobré ani na jedno. Já je mám a jsem s nimi celkem spokojená.

Dále se prodávají třeba široké běžky s ocelovými hranami - do terénu.

A pak se taky prodávají lyže (na klasiku), které mají ve stoupací komoře protiskluzovou úpravu - šupinky. (Má je třeba Kule.) Myslím, že se to dělá hlavně na „turistických“ lyžích. Šupinky pak teoreticky slouží místo stoupacího vosku. Ale takové lyže pak samozřejmě nejedou tak rychle. (Což prý Kulemu vyhovuje :))

Určitě existují ještě jiné typy lyží nebo nějaké kombinace, ale tohle asi stačí.

Určitě jste si všimli, že běžky na klasiku jsou krásně prohnuté. (Skejtové běžky tolik vyklenuté nejsou, protože při bruslení se lyžař odráží z celé hrany lyže.) Stoupacími vosky se maže jen určitá část skluznice - tzv. stoupací nebo mazací komora. To je právě ta část lyže, která se (díky tomu pronutí) při rovnoměrném rozložení váhy na obou lyžích nedotýká země - teprve když se odrážíme, přeneseme váhu pouze na jednu lyži a „prošlápneme“ ji, takže se od namazané části lyže odrazíme.

Z toho taky vyplývá, že když jsou běžky na lyžaře moc tvrdé, nedokáže se z nich dobře odrazit. Když jsou naopak moc měkké, pojedou pomaleji a stoupací vosky na nich nevydrží tak dlouho - sjíždějí se.

Kde je stoupací komora?

Obuj si lyže a postav se s nimi doma na rovnou a tvrdou podlahu. Stůj tak, abys měl rovnoměrně rozloženou váhu na obou lyžích a popros někoho, ať pod skluznicemi protáhne list papíru. Tam, kde list ještě projde, je stoupací komora - tam se bude mazat.

Vosky

Správný výběr stoupacího vosku záleží na venkovní teplotě a struktuře sněhu.

Obecně platí: čím nižší teplota, tím tužší vosk - a naopak. Ale záleží taky na typu sněhu. Vosky jsou často barevně rozlišeny (pomůcka: teplé barvy = měkké vosky, studené barvy = tuhé vosky) a vždy je na nich napsáno, do jakých teplot a na jaký typ sněhu jsou.

Pak se dělají hnusné tekuté lepkavé věci v tubě a těm se říká klistry. Já jsem se s nimi popravdě vždycky setkala jen jako s něčím, co člověk v zoufalství na lyži natpálá, když mu to pořád klouže a už si neví rady.

Mazání

Vosk by se měl na skluznici nanášet v několika vrstvách, každou z nich je potřeba důkladně rozetřít kokrem. Pardon, kokrem. Vosky se dají i různě kombinovat.

Ukázka používaných vosků podle typu sněhu:

Prašan (při teplotách -5 stupňů a nižších) Používají se modré vosky. (Nebo zelené při nižších teplotách.)

Vlhký sníh

Sníh v rozmezí -2 -5 stupňů. Na čerstvý i starší sníh se používají stejné vosky, nejčastěji fialové.

Mejdlo

„Noční můra klasiků“, sníh okolo 0 stupňů. Neexistuje univerzální vosk, který by se dal použít. Prý je lepší bruslit. V případě, že sněží, tak sníh lepí většinou úplně na všechno a klasika se dá jet i na lyžích bez vosku. Když nesněží, tak se asi dá na lyže natpatlat klistr.

Mokry sníh

Sníh při teplotách nad nulou. Nejpoužívanější vosky červený nebo žlutý.

Údržba skluznice

Na vyčištění skluznice používám nejdřív škrabku (myslím tu plastovou na vosk, ne tu na brambory) a potom hadřík s benzinem. Už mnohokrát jsem se někde dočetla, že se má používat výhradně speciálních smývačů, které vám prodají ve speciálních prodejnách (za speciální ceny), protože benzin a jiná rozpouštědla, ředidla atd. můžou skluznici narušit nebo ji vysušovat. To jen tak pro pořádek. Podívejte se na svoje skluznice a rozhodněte se sami, kolik péče se vyplatí jim věnovat. Skluznice běžek se taky ošetřují skluzným voskem (stejně

jako u sjezdových lyží). Ten se speciální žehličkou do vyčištěné skluznice zažehlí. U běžek na bruslení po celé délce, u těch na klasiku jen do skluzných částí, tedy mimo stoupací komoru. Stoupací komora se naopak u běžek na klasiku prý může zdrsnit jemným šmirglem – aby tam pak vosk líp držel.

Kdyby to někoho zajímalo a chtěl si zkusit své lyže aspoň základně ošetřit, můžeme se domluvit a udělat nějakou údržbářskou schůzku.

100nožka

Výprava za polární kruh byla pro nás trochu překvapením. Většiny času jsme chodili jenom v triku. Počasí opravdu vyšlo. Na silnici jsme potkali losici s mládětem. Tímto setkáním jsme si ovšem vyčerpali přídel losů na celou dobu a zbyli nám k obdivování a fotografování již jen sobi. Na kecu zaměřeném na dřeviny jsme vyráběli roztodivné tvory z kaštanů a následně hádali, co by to tak mohlo být za zvířata.

• • • V září Rohlíkům zase narostla kola a tak přejeli napříč celé Brdy. Kule vše fotil nejspíš za jízdy, protože všechny jeho fotky z této akce jsou více či méně rozmazané. • • • Na podzimní vodě Vrápenc vyzkoušel odolnost svého háčka, když omylem sjel jez pozadu. • • • Na uzlovacím kecu jsme uzlovali a uzlovali, až jsme se docísta zauzlovali. • • • 89. orientační běh Škadoku proběhl první sobotu října v lokalitě „Migrující Korýši“ kousek od Říčan. Oddíloví chovanci a odchovanci činili skoro třetinu zúčastněných. Jako obvykle, pokud nestaví trať, vyhrál Maďal a ženskou trasu pak Stonožka. • • • Na Podzimní sraz jsme vyjeli do obvyklé lokality na Kácovsku, tábořiště jsme však posunuli velký kus proti proudu potoka. V jeho mnoha výhodách se nepřítomnost lávky přes potok snadno ztratit. • • • Do chalupy v Provodíně se letos sjeli světoví specialisté v oboru archeologie, aby prozkoumali místní vykopávky. Podle jejich zpráv se dinosauři vyskytovali i na Bezdězu. • • • V listopadu jsme se pokusili poztrácet některé Rohlíky a Pulce kolem chalupy v Jelencích. I přes naší velkou snahu se nám však povedlo ztratit jen Bohouškovy klíče. • • • Kolem Mikuláše se to na Kampě hemžilo tajnými agenty, kteří se snažili vystopovat Agentu W4C. Hlavní atrakcí tak místo guláše bylo vyvolávání mikrofilmu s jeho polohou. • • • Na vánočním kecu jsme vyrobili živé komixy. Bylo to o to zábavnější, že bubliny byly napsané dopředu. Přemyslem byl téměř jednohlasně zvolen Věšák. • • • Na Stromeck s námi šla i Všeťecka a Hroch s Ro-

zárkou. Hrály se „šátky v kruzích“ a hra se pro velkou oblibu opakovala několikrát. • • • Zimák byl jako obvykle v Rychlebských horách. Nový rok jsme oslavili hromadným ježděním na lyžích a hraním na ukulele. („Hromadné ježdění na lyžích“ = hromada lidí na jedné lyži.) • • • Na Pololetkách v Desné jsme naučili běžkovat Matěje. Také jsme znovuobjevili tradiční oddílovou hru, abalone. • • • Kec byl herní. Zejména některé soutěže byly dost o nervy. • • • Proběhly asi dva velmi skrovné úklidy v klubovně (a asi 20 pořádných úklidů neproběhlo). • • • Pulci si na výletě v únoru procvičili utíkání před povodní a indiány. • • • V lednu pár akčnějších Rohlíků nešlo Povltavskou stezku. V únoru to pak pár méně akčních Rohlíků napravilo. • • • Zimní výprava - přejezd hor, je sice uvedená v archivu proběhlých akcí, ale pokud vím, žádná neproběhla. • • • Na březnovém kecu se z tangramu skládaly ptáci marabu, liškokočky a jiná havěť. • • • Otvírat studánky jsme vyrazili k Žampachu. Někteří zkoušeli, jak silný je proud Sázavy. • • • Na Velikonoce jsme se nechali inspirovat E. Shackletonem a strávili několik dní v zajetí sněhu a ledu v Krkonoších. Museli jsme bojovat se sněžnou slepotou, tuleni levhartími a pohostinnými ufony, ale stejně jako účastníci Shackletonovy výpravy jsme se všichni nakonec zdraví vrátili domů. • • • První jarní voda byla děsně klid-

ná Lužnice. Kule vyzkoušel novou technologii lepení lodí (víc ko z PET lahve). • • • Druhá voda byla Ohře • • • Kuličkový kec jsme na Folimance museli vměstnat vedle oploceného staveniště, Rohlíkům to ale ve vítězství nemohlo zabránit. • • • Na orientáku Škadoku došlo k zlomovému okamžiku.

Byla prosazena změna pravidel: příští závod už nemusí stavět Maďal. • • • Pupík si při opravě lodí hrál s rozbruskou a nedopadlo to úplně dobře (Pupík je zdravý). • • • Jarní sraz s Ginkgem vyhráli Rohlíci a nadšeně si odvezli kámen.

